

INHOUD - SISÄLTÖ

Van het bestuur	1
Johtokunnalta	2
Juhannusjuhla	3
Midzomerfeest	4
Suomalaisen naispäivät 2000, ajatuksia	6
Vrouwendagen 2000, gedachten	6
Suomalaisen naispäivät	7
Finse vrouwendagen	8
Gehoord op de vrouwendagen	9
Naispäivillä esitettyä	10
De Fin van de eeuw	11
Vuosisadan suomalainen	11
Mannerheim, de Finse jaren	12
Mannerheim, vuodet Suomessa	14
Paradijs op aarde / Auli Snickers-Malinen	16
Robert de Caluwe: een Nederlandse priester die al 60 jaar in Finland woont	18
Finse evenementen – Suomalaistapahtumat	20
Zomerevenementen in Finland / Kesätahtumia Suomessa	22
Nieuwe Nederlandse kanselarij en ambtswoning in Helsinki	23
De nationale Finse en Nederlandse identiteit in het nieuwe Europa	24
Van de Honorair Consul Generaal	27
Kunniapäähäkonsulin tervehdys	28
Als houthakker in Finland (I)	29
Metsurina Suomessa (I)	31
Uit de media / Mediakatsaus	34
Mededelingen - Tiedotuksia	37
Tärkeitä osoitteita - Belangrijke adressen	39
Colofon	40

AVIISI Jaargang 9 (2000) nr. 3 (toukokuu)

AVIISI Vuosikerta 9 (2000) nr. 3 (mei)

ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de Vereniging Nederland-Finland.

Tämä on Alankomaat-Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Beste leden

Het is wel heel prettig gevoel om een voorwoord te schrijven op één van de eerste mooie voorjaarsdagen in dit jaar. Als rechtgeaarde Fries krijg ik dan altijd zin om eens even bij een neef op bezoek te gaan en een wandeling door het land te maken, op zoek naar kievitseieren. Maar ja, dat denk ik ieder jaar, en ieder jaar is het dan zo weer half april, en dan mag het niet meer. Dus, aan alle leden die tegen dit gebruik zijn: wees gerust.

De lente betekent ook dat we snel toe zijn aan het eerste echte Finse evenement. Als u dit leest zal Vappu weer voorbij zijn. Ik hoop dat we op 6 mei mooi weer zullen hebben op het Kaageiland en de Kagerplassen. Vanuit mijn Finse tijd kan ik mij nog hele koude Vappu-vieringen herinneren.

En dan gaan we alweer op weg naar Juhannus. De aankondiging vindt u in deze Aviisi. Ook dit jaar weer in, en in samenwerking met, onze vrienden van de Zeemanskerk. We hebben in het bestuur lang zitten discussiëren of we een andere locatie moesten kiezen, maar door de tijd, en de ontwikkelingen in het bestuur hebben we gekozen voor een voortzetting van deze traditie.

Tot spijt van het bestuur moeten wij afscheid nemen van Eeva Nummisto als bestuurscollega. Eeva heeft tot deze stap moeten besluiten, omdat het te moeilijk verenigbaar bleek met haar werk. Wij zijn naarstig op zoek naar een vervang(st)er. Gelukkig blijkt uit de terugontvangen enquêtes dat er nog leden beschikbaar zijn voor een bestuursfunctie, nu of in de toekomst. Wij vinden het ontzettend jammer dat Eeva vertrekt, maar we gaan haar ideeën voor nieuwe activiteiten zeker uitwerken en uitvoeren!

Als laatste wil ik graag even stilstaan bij de enquête. Het zal niet zo zijn dat wij een betrouwbaarheidspercentage van 98% gaan halen. Dan zouden er namelijk zo'n 250 formulieren terug moeten komen en dat redden we niet. Toch komt uit de terugontvangen reacties hele bruikbare en nuttige informatie. Wij zijn zeer blij met de opmerkingen en zullen deze zeker ter harte nemen. Ik hoop in Aviisi 4 de resultaten van de enquête te kunnen rapporteren.

Namens het bestuur wens ik alle leden een prettig voorjaar en een mooie warme zomer toe.

Harmen Strikwerda

Hyvät yhdistyksen jäsenet

On hyvin mukavaa kirjoittaa johtokunnan tervehdystä yhtenä vuoden kauneimmista kevätpäivistä. Aitona friisiläisenä haluaisin aina tällaisena päivänä lähteä serkun luokse kylään etsimään pellolle työttöhyypän munia. Mutta niin ajattelen joka vuosi, ja joka vuosi havahdun huhtikuun puolivälissä, jolloin ei enää saa kerätä linnunmunia. Siispä kaikki jäsenet, jotka vastustatte tätä hollantilaisperinnettä: olkaa huoletta.

Kevät tarkoittaa myös sitä, että meillä on pian ensimmäinen kunnan suomalaistapahtuma. Kun luette tätä, vappu on jo ohi. Toivon, että sää suosii meitä 6.5. Kaagin saarella Kager-järvellä. Suomen ajoilta muistan vielä hyvinkin kylmiä vappujuhlia.

Ja sitten onkin jo juhannus tulossa. Kutsun juhannusjuhlaan löydätte tästä Aviisista. Vietämme juhannusta myös tänä vuonna merimieskirkolla yhteisesti siellä olevien ystäviemme kanssa. Olemme keskustelleet pitkään johtokunnassa, pitäisikö meidän valita toinen kohde, mutta olemme päättäneet jatkaa tätä perinnettä.

Valitettavasti joudumme sanomaan hyvästi Eeva Nummistolle johtokunnan jäsenenä. Eeva on päättänyt erota johtokunnasta, koska yhdistystoiminnan ja työn yhdistäminen on liian vaikeaa. Etsimme nyt seuraajaa Eevalle. Onneksi palautetuista kyselylomakkeista ilmenee, että on vielä jäseniä, jotka ovat valmiit johtokunnan jäseniksi, nyt tai tulevaisuudessa. Meistä on vahinko, että Eeva lähtee, mutta työstämme ja toteutamme varmaan hänen ehdotuksiaan uusiksi tapahtumiksi!

Lopuksi haluaisin kiinnittää huomiota kyselyymme. Emme tule saavuttamaan 98 %:n luotettavuusprosenttia, sillä sitä varten meidän pitäisi saada noin 250 lomaketta takaisin ja siihen emme pääse. Kuitenkin saamme palautetuista lomakkeista käytettävää ja hyödyllistä tietoa. Olemme hyvin kiitollisia huomautuksistanne ja tulemme varmasti kiinnittämään niihin huomiota. Toivon voivani raportoida tulokset Aviisin numerossa 4.

Johtokunnan puolesta toivotan kaikille jäsenillemme hyvää kevättä ja aurinkoista kesää.

Harmen Strikwerda

Suomen Merimieskirkko ja Alankomaat-Suomi -yhdistys viettävät perinteistä juhannusjuhlaa

Lauantaina 24. kesäkuuta 2000 klo 17.30 – 24.00

Ohjelmassa on perinteiseen tapaan miellyttävää yhdessäoloa, maukkaita grilliruokia ja suomalaista tanssimusiikkia. Musiikista huolehtii **Pauliina May – ryhmä**.

Illan hinta on Alankomaat-Suomi -yhdistyksen ja Suomen Merimieskirkon jäsenille f 45,- ja muille f 55. Lapset alle 7-vuotiaat ilmaiseksi ja 7-12 vuotiaat maksavat f 15,-. Juomat omaan laskuun.

Sitovat ilmoittautumiset Merimieskirkolle **PUHELIMITSE**. Ilmoittautumisia vastaanotetaan **5.6. alkaen** Merimieskirkon puhelinnumerossa **010-436 61 64** (klo 10.00-14.00 ja 16.00-22.00).

Puhelun jälkeen ilmoittautuminen vahvistetaan lähettämällä ilmoittautumislomake ja maksamalla osallistumismaksu shekillä viimeistään 16.6. Maksun voi suorittaa myös VISA –luottokortilla ilmoittautumisen yhteydessä (tarvitsemme kortin haltijan nimen, kortin numeron ja voimassaoloajan) tai suoraan merimieskirkon tilille nr. ABN-AMRO 48.00.23.778.

Naiset voivat mennä saunaan klo 17.30-18.30 ja miehet klo 18.30 jälkeen. Oma pyyhe mukaan!

Tilaa on vain 90 henkilölle!

Juhannusjumalanpalvelus pidetään merimieskirkossa klo 16.30.

TERVETULOA!

Osoite:
Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam

Midzomerfeest

De **Finse Zeemanskerk** en de **Vereniging Nederland-Finland** organiseren weer het traditionele midzomerfeest op:

Zaterdag 24 juni 2000, van 17.30 tot 24.00 uur

in de Finse Zeemanskerk te Rotterdam

Op het programma staat een gezellig samenzijn met een smakelijke barbecue en Finse dansmuziek verzorgd door de **Pauliina May Groep**.

De kosten voor de avond bedragen voor leden van de Vereniging Nederland-Finland en de Finse Zeemanskerk **f 45,- p.p.** en voor niet-leden **f 55,- p.p.** Kinderen van 7 t/m 12 jaar betalen **f 15 p.p.** en voor kinderen t/m 6 jaar is het gratis. Drankjes zijn voor eigen rekening.

Aanmeldingen vanaf 5 juni **TELEFONISCH** bij de Finse Zeemanskerk. Het telefoonnummer van de Finse Zeemanskerk is **010-436 61 64** (tussen 10 en 14 uur of tussen 16 en 22 uur). Bevestig uw telefonische aanmelding schriftelijk uiterlijk op 16 juni, door het opsturen van het aanmeldingsformulier en uw betaling (cheque) naar de Finse Zeemanskerk. Er kan ook worden betaald met een VISA kaart (a.u.b. bij telefonische aanmelding aangeven: naam van de eigenaar van de kaart, het nummer van de kaart en de geldigheidsduur van de kaart) of door direct over te maken op de rekening van de Finse Zeemanskerk: ABN-AMRO 48.00.23.778.

Er is ook gelegenheid om naar de sauna te gaan, van half zes tot half zeven voor vrouwen, en na half zeven voor mannen. Eigen handdoek meenemen!

Vanwege de beperkte ruimte, zijn wij genooddakt een reserveringslijst te hanteren op basis van volgorde van (telefonische) aanmelding. Er is maximaal ruimte voor 90 feestgangers. Om 16.30 is er een midzomerkerkdienst.

VAN HARTE WELKOM!

**Adres:
De Finse Zeemanskerk
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam**

ILMOITTAUTUMISKA AVAKE JUHANNUSJUHLAAN AANMELDINGSFORMULIER VOOR HET MIDZOMERFEEST

24.06.1999, klo/om 17.30

Ilmoittaudu **ensin puhelimitse!**
Meldt U zich **eerst telefonisch** aan!

Nimi/Naam :

Jäsen/Lid van:

Puh./Tel. :

Osoite/Adres :

.....

Henkilömäärä/Aantal personen:

- lapset/kinderen 0-6 (äf 0,-)
- lapset/kinderen 7-12 (äf 15,-)
- alkuiset/volwassenen (jäsen/lid) (äf 45,-)
- alkuiset/volwassenen (ei jäsen/geen lid) (äf 55,-)

Maksutapa/Betalingswijze:

Betaalcheque/Eurocheque/girobetaalkaart (a.u.b. volledig invullen)
ABN-AMRO 48.00.23.778 (Finnish Seamen's Mission)
f..... ohessa/bijgesloten

Ilmoittautumiskaavake lähetään **viimeistään 16.6:**
Stuur uw aanmelding a.u.b. **uiterlijk 16 juni** naar:

**De Finse Zeemanskerk
's Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
puh./tel.: 010-436 61 64 (klo 10.00-14.00 ja/en 16.00 – 22.00 uur)**

Suomalaisen naispäivät 2000, ajatuksia

Kun menet liikennevaloista oikealle, näet kongressikeskuksen, luki ohjeissa - helppoa! Siinä se seiso! kongressikeskus? Ei, vaan luostari, suuri kuin Finlandia-laiva! Suomalainen emansipoitu nainen luostarissa, mielenkiintoinen yhdistelmä! Vaikuttavan pitkät, korkeat kaikuvat käytävät, huoneessa peti ja lavuaari. Joskus nuorena tyttönä muistin dramaattisesti ajatelleeni, että jos kaikki elämässäni menee pieleen, menen luostariin. Huomasin hetkessä vapautuneeni tällaisista ajatuksista, mikäli sellaisten ajatusten rippeitä oli jossain vielä jäljellä. Fijn!

Ohjelma alkoi komeasti kahden Suomesta tulleen psykologin (Ritva Enäkosken ja Marco Bjurströmin) hauskalla ohjelmalla. Onhan niin vapauttavaa nauraa itselleen. Luostarin nuoret keittiötytöt (modernit nunnat?) valmistivat meille pöytiä - "plop" kaikui vain käytävällä, kun he avasivat viinipulloja. Ohjelman välissä vaihdeltiin uutisia, katseltiin hääkuvia, ja myyntipöydän kirjat vaihtoivat omistajaa. Kylässä kaikki tervehtivät toisiaan, minuakin. Ajattelin sinua, Satu, joka muutit Hollannista takaisin Suomeen. Ritva taas oli palannut takaisin Englannista.

Illan ruoka oli luostarin ruokaa - kaipasin vain munkkien omatekoista olutta suurissa keramiikkakannuissa. Pöytäkeskusteluissa (mielestäni aina Naistenpäivien kohokohta) jaettiin kokemuksia, tunteita ja vihteitä. Illan huippukohta olivat tietysti tähdet, Aki Sirkesalo ja Sami Saari, Suomesta. Toinen pitkä, emotionaalinen, mutta vakaa, toinen lyhyt, herkkä ja arka, täydensivät toinen toistaan. Siinä he lauloivat komeasti, luostarin kauniin kaarikaton alla, ja kaikki tanssivat mukana. Oikeastaan mahdoton yhdistelmä?! Sitä mieltä olivat ainakin naapurit, joista vähintään rokki meni liian pitkälle. Sinä yönä rokkasivat enkelit salaa luostarin käytävillä.

Sunnuntaiamu luostarin kappelissa, uuden papin vaimo lauloi kuin enkeli ja luki ääneen "Isä meidän" samalla tavalla kun sen olin oppinut lapsena. Hetken olin se pikkutyttö Töölön kirkon pyhäkoulussa, joka lausui ääneen yhdessä toisten kanssa tätä rukousta. Tai-Chiita luostarin sisäpihalla. Kaikki näytti olevan mahdollista naisten päivillä!

Oli aika lähteä kotiin. Vielä tallennettiin nopeasti luostarin käytävän lattian tiilikuviot. Halattiin ja todettiin, että oli taas ihanaa. Hei seuravaan kertaan! Kotimatalla kukkivat ensimmäiset kevään puut.

Kirsi

Vrouwendagen 2000, gedachten

Als je bij de stoplichten rechts af gaat zie je het congrescentrum liggen, stond in de route-beschrijving, makkelijk dus! Daar was dan het congrescentrum? Nee, het was een klooster, even groot als de Finlandia-boot! Een Finse geëmancipeerde vrouw in een klooster, een interessante combinatie! Indrukwekkende lange, hoge, echoënde gangen, in de kamer een bed en wastafel. Ik herinnerde mij dat toen ik jong was, ik wel eens gedacht heb dat wanneer alles in mijn leven mis zou lopen, ik altijd nog in een klooster zou kunnen gaan. Van dit soort gedachten-restjes, merkte ik op, was ik nu bevrijd.

Het programma begon met een leuke lezing, gegeven door twee, uit Finland gekomen trainers (Ritva Enäkoski en Marco Bjurström). Het is zo bevrijdend om om jezelf te lachen. De jonge keukenmeisjes van het klooster (moderne nonnen?) maakten de tafels klaar, 'plop' was te horen in de gangen toen ze de wijnflessen openmaakten.

Tijdens de pauze werden nieuwtjes uitgewisseld, trouwfoto's bewonderd en de te koop aangeboden boeken wisselden van eigenaar. We begroetten elkaar allemaal hartelijk. Ik dacht aan jou, Siru, die terug was verhuisd naar Finland. Ritva was weer terug uit Engeland.

Het avondeten was een kloostermaaltijd, alleen miste ik het door monniken zelf gebrouwen bier in grote kannen van aardewerk. Tijdens de gesprekken aan tafel (naar mijn mening het beste deel van deze dagen) werden ervaringen, gevoelens en ideeën uitgewisseld. Het toppunt van de avond was het optreden van de Finse sterren Aki Sirkesalo en Sami Saari. De ene was lang, emotioneel maar stabiel en de andere was kort, gevoelig en verlegen en zij vulden elkaar aan. Prachtig zongen ze, onder het mooie boogdak van het klooster en iedereen danste mee. Eigenlijk een onmogelijke combinatie? Zo dachten blijkbaar de burens die waarschijnlijk rock' & roll te ver vonden gaan. Die nacht dansten de engelen stiekem rock' & roll in de kloostergangen.

Op zondagochtend zong de vrouw van de nieuwe dominee als een engel in de kapel van het klooster, en las 'Onze vader' voor zoals ik het had geleerd. Voor een moment was ik weer dat kleine meisje op de zondagschool in Töölö (= stadsdeel in Helsinki, Riitta), dat samen met anderen dit gebed hardop voorlas. Daarna TaiChii op de binnenplaats van het klooster. Alles leek mogelijk te zijn op deze Finse vrouwendagen!

Het werd tijd om weer naar huis te gaan. Nog even snel het patroon van de mozaïekvloer van tegels in mijn gedachten printen. Er werd omhelsd en vastgesteld hoe heerlijk het weer was geweest. Tot de volgende keer! Op weg naar huis zag ik de eerste bomen in bloei staan.

Kirsi

(Nederlandse tekst bijgewerkt door Riitta Koskenniemi)

Suomalaisen naispäivät

Suomalaisen Naisen Päivät ovat Hollannissa asuville suomalaisille naisille tärkeä tapahtuma, koska Hollannissa on hyvin vähän huomioitu Pohjois-Euroopasta tulevia maahanmuuttajia. Muutettassa maasta toiseen Euroopan sisällä ei kulttuurieroja yleensä ajatella suureksi, mutta vieraassa maassa asuessaan on virkistävää tavata oman kulttuurin edustajia.

Suomalaisen Naisen Päivät maaliskuussa 2000 Hollannissa olivat suurmenestys. Osallistujille pystyttiin tarjoamaan sponsorirahojen ja -avustusten avulla laadukas ja mielenkiintoinen ohjelma. **Kiitämme sydämellisesti !**

Rahalahjoituksista / Sponsorgelden:	Aineellisista avustuksista / Andere steun:	Arpajaispalkinnoista / Prijzen voor de loterij, Suomesta / Uit Finland:
Kone Starlift Koskisen OY NL Metsä Specialty Chemicals Nokia Telecommunications - B.V. Outokumpu Zinc Commercial B.V. Sonera Nederland B.V. Suomi-Hollanti Seura – Vereniging Nederland-Finland Suomi-Seura r.y. UPM – Kymmene B.V.	Bout G. Finnair Hotel de Gerstekorrel, - Amsterdam C. Koolhaas Ravintola Johannahoeve, Capelle a/d IJssel ja – Vanovin B.V. Räty Minna Suomen Merimieskirkko, - Rotterdam Yakult NL	Aarikka BMG-Music EMI-Music Finnwear Fiskars Hartwall Hotelli Rivoli Espoo Hotelli Scandic Kalevala Koru Kultakeskus Luhta Marja Kurki Nanso Paulig Pertti Palmroth Seawind Sokos SONY-Music Tammi Viking Line Weilin-Göös WSOY

Finse vrouwendagen

De Finse Vrouwen Dagen zijn erg belangrijk voor de in Nederland wonende Finse vrouwen. In Nederland wordt er weinig aandacht besteed aan de cultuurverschillen tussen deze twee West-Europese landen. Toch zijn er duidelijke verschillen en het wordt erg belangrijk gevonden om banden te houden met de eigen cultuur.

De Finse Vrouwen Dagen in maart 2000 waren een groot succes. Met de sponsorgelden en andere steun kon er een interessant en kwalitatief hoogstaand programma aangeboden worden aan de deelnemers.

We bedanken de sponsors hartelijk !

Gehoord op de vrouwendagen

Als het leven pijn doet en alles lijkt mis te gaan, stress is voelbaar aanwezig en er is weinig om te lachen, is het heerlijk om met behulp van een vriendin gedachten uit te wisselen, die de grootste druk ontladen. Toen ik voor het eerst het onderstaand gedicht van Aino Suhola las, dacht ik, hoe is het mogelijk, dat iemand die mij niet kent een gedicht over mij heeft geschreven! Ik denk dat dit gedicht veel andere (Finse) vrouwen bekend voorkomt. Het vertelt over jezelf en daarom wil ik het aan iedereen cadeau geven.

Riitta Koskenniemi

<i>Belangrijk in het leven is deemoed en hartstocht. Wat je ook doet doe het met pepers in je kont, ga er voor met je ziel en zaligheid omdat dát de enige manier is om je zelfrespect te behouden.</i>	<i>En als je valt sta weer op plak pleister op je knie en ga door. Als je telkens weer valt bedenk dat niemand zo mooi valt als jij, zo op de buik en met je billen bloot.</i>
	<i>Want zaligheid is voor degenen die om zichzelf kunnen lachen want voor hun is het eeuwige plezier.</i>

Aino Suhola, uit het gedichtenbundel "Hou van mij totdat ik sterk ben"
Vrij vertaald door **Riitta Koskenniemi**

Naisenpäivillä esitettyä

Kun elämässä välillä asiat tuntuvat menevän pieleen, pinna alkaa palaa, stressi iskee kiinni ja nauru alkaa olla vähissä, niin on kiva törmätä ystävän ohjauksella ajatuksiin, jotka laukaisevat suurenkin paineen. Kuullessani ensimmäisen kerran allaolevan *Aino Suholan* runon sain sellaisen tunteen, että kuinka kukaan, joka minua ei tunne, voi kirjoittaa juuri minusta runon! Epäilen, että tämä runo on monellekin suomalaiselle naiselle tuttu, itsestä kertova ja sen vuoksi haluan jakaa sen lahjana jokaiselle.

Riitta Koskenniemi

Tärkeää elämässä on nöyryys ja intohimo. Minkä teetkin, tee takapuoli savuten, syöksy siihen suurin vartaloin kahdella kierteellä, koska vain siten lunastat itsekunnioituksesi.	Ja jos kaadut, nouse ylös, pane heftaa polveen ja etene taas. Jos kaadut aina vain, ajattele, että kukaan ei kaadu niin komeasti kuin minä, niin suoraan mahalleen ja näköalapaikalle. Sillä autuaita ovat ne, jotka osaavat nauraa itselleen, koska heiltä ei tule hupia puuttumaan.
--	---

Aino Suhola, Runokirjasta "Rakasta minut vahvaksi"

De Fin van de eeuw

In het najaar van 1999 vroeg het Finse tijdschrift "Suomen Kuvalehti" zijn lezers de Fin van de eeuw te kiezen. Als winnaar kwam met een royale voorsprong C.G.E. Mannerheim (ca. 40 procent van de stemmen) uit de bus, gevolgd door president U.K. Kekkonen (16 procent) en de componist Jean Sibelius (13 procent).

In 1887 zal de toen 20-jarige ambitieuze cadet wel over militaire glorie gedroomd hebben bij het inschrijven aan de cavalerieschool in St. Petersburg, maar dertig jaar later waren de vooruitzichten van de inmiddels tot generaal gepromoveerde Mannerheim niet erg gunstig. Hij keerde toen berooid, bitter en zonder enig toekomstperspectief naar Finland terug na een inderdaad glanzende loopbaan in het Russische leger. Weinig kon hij toen vermoeden dat deze Russische jaren later 'voorbereiding' zouden gaan heten, of dat vanaf 1918 de periode zou ingaan die hem de titel van de "Fin van de eeuw" zou opleveren. In die periode heeft hij het tot Maarschalk van Finland, regent en president gebracht. Hij is aanbeden, maar ook omstreden en zelfs gehaat.

Over Mannerheim zijn honderden boeken en artikelen geschreven, waaronder in 1970 een eerste deel van een biografie (tot het jaar 1917) door de Engelse historicus John Screen. Deze auteur heeft onlangs een tweede deel geschreven dat betrekking heeft op Mannerheims z.g. Finse jaren. Dit deel verschijnt september dit jaar. Dr Screen heeft op mijn verzoek een korte Engelse samenvatting gestuurd van zijn nieuwe boek voor publicatie in Aviisi. Hieronder vindt U een Finse en Nederlandse vertaling daarvan.

John Screen is van 1972 tot 1998 hoofd geweest van de bibliotheek van de School of Slavonic and East European Studies van de Universiteit van Londen. Tevens heeft hij meerdere boeken over de Finse en Russische militaire geschiedenis op zijn naam staan, met name over de opleiding en training in het leger in de negentiende eeuw. Dit tweede deel zal, evenals het eerste deel, een goed gedocumenteerd werk zijn dat zal getuigen van de kennis van de auteur met betrekking tot de uitgebreide Mannerheim-literatuur. Het zal een afgewogen, deskundig en kritisch beeld geven van de "Fin van de eeuw".

Päivi Schot-Saikku

Vuosisadan suomalainen

Vuoden 1999 syksyllä pyysi Suomen Kuvalehti lukijoitaan nimeämään vuosisadan merkittävimmän suomalaisen. Ylivoimainen voittaja oli Carl Gustaf Emil Mannerheim (40 prosenttia äänistä), seuraaviksi selvisivät presidentti Urho Kekkonen (16 prosenttia) ja säveltäjä Jean Sibelius (13 prosenttia).

Kun 20-vuotias kunnianhimoinen kadetti Mannerheim vuonna 1887 kirjoittautui Pietarin ratsuväkikouluun, hän todennäköisesti toivoi uransa vievän hänet huipulle. Kun Mannerheim kolmenkymmenen vuoden kuluttua palasi Suomeen kenraalina, takanaan loistava sotilasura Venäjän armeijassa, hän oli pennitön, katkera ja vailla tietoa tulevaisuudesta. Tuskin hän silloin aavisti, että Venäjän-vuosia kutsuttaisiin kerran „valmistautumiseksi“ tai „muukalaisvuosiksi“ ja että vuodesta 1918 oli alkava se ajanjakso, joka oli tuova hänelle tittelin vuosisadan suomalainen. Sen ajanjakson aikana hänestä tuli Marski, valtionhoitaja ja presidentti. Häntä jumaloitiin, mutta myös vihattiin, ja edelleenkin hän on kiistelty henkilö.

Mannerheimista on kirjoitettu satoja kirjoja ja artikkeleita, niiden joukossa englantilaisen historiantutkijan John Screenin elämäkerta. Ensimmäinen osa (vuoteen 1917) käännettiin suomeksi vuonna 1972 (toinen painos 1992), ja syksyllä 2000 ilmestyy englanniksi toinen osa. Tekijä on pyynnöstäni kirjoittanut Aviisille allaolevan esittelyn tästä uudesta kirjastaan.

John Screen toimi vuosina 1972-1998 Lontoon yliopiston Itä-Euroopan instituutin kirjastonhoitajana. Sen ohella hän on julkaissut useita teoksia Suomen ja Venäjän sotahistoriasta, erikoisesti upseerien koulutuksesta 1800-luvulla. Elämäkerran toinen osa on ensimmäisen tapaan vankasti dokumentoitu ja kertoo tekijänsä perehtyneen tarkasti laajaan Mannerheim-kirjallisuuteen. Elämäkerta antaa siten punnitun, asiantuntevan ja kriittisen kuvan „vuosidadan suomalaisesta“.

Päivi Schot-Saikku

Mannerheim: de Finse Jaren

Het leven van baron Gustaf Mannerheim (1867-1951), Maarschalk van Finland, valt uiteen in twee duidelijke periodes. De eerste periode omvat de tijd waarin hij als officier diende in het keizerlijke Russische leger, een niet ongewone carrière voor een Fin van adel uit de negentiende eeuw, die beëindigd werd door de Russische revolutie. De tweede periode beslaat de tijd dat hij in dienst was van de Finse staat, waarbij hij begon als opperbevelhebber van het Witte leger en eindigde als president van de republiek van 1944 tot 1946. Mijn eerste boek Mannerheim: de Voorbereidingsjaren (gepubliceerd in 1970 en herdrukt met een nieuwe introductie in 1993) beslaat zijn leven tot aan het eind van 1917.

Het niet beschikbaar zijn van archiefmateriaal en het als gevolg hiervan ontbreken van wetenschappelijk onderzoek over de Finse geschiedenis in de periode tussen 1918 en het overlijden van Mannerheim, stond mij destijds in de weg om met mijn biografie verder te gaan. In de loop van de tijd zijn deze barrières opgeheven. Niet alleen kwam Mannerheim's eigen archief beschikbaar voor onderzoek, maar ook andere archieven, waarbij zelfs materiaal uit de Sovjet periode. Finse onderzoekers hebben nu uitgebreid de geschiedenis van hun land tussen 1918 en 1946 bestudeerd. Dit betreft in het bijzonder onderzoek over Mannerheim's periode als opperbevelhebber in 1918 en regent in 1919, zijn werk als voorzitter van de Defensieraad vanaf 1931, zijn rol met betrekking tot de binnenlandse crises van 1930-32 en zijn buitenlandse politiek in de dertiger jaren. Biografieën van andere toonaangevende personen uit de oorlogsjaren, zoals president Ryti en de generaals Heinrichs en Airo, hebben ook meer duidelijkheid gebracht in Mannerheim's functioneren als opperbevelhebber. De dagboeken van president Paasikivi werpen ook nieuw licht op Mannerheim's functioneren als president, terwijl een studie van het archief van generaal Zhdanov verschillende aspecten van de Controle Commissie in die periode heeft verhelderd.

Misschien kan het hoofdoel van mijn nieuwe boek worden opgevat als een poging om de uitgebreide publicaties over de geschiedenis van deze periode te gebruiken om Mannerheim's functioneren, en de betekenis hiervan, te verklaren.

Mannerheim is het onderwerp van honderden boeken en artikelen en de vraag is waarom nog een ander boek over hem te schrijven. Wat kan het bijvoorbeeld toevoegen aan de tweedelige biografie door generaal Erik Heinrichs, die Mannerheim's meest naaste medewerker was tijdens het grootste deel van de Tweede Wereldoorlog, aan de acht rijk gedocumenteerde delen van professor Stig Jägerskiöld, of het boek van de bekende Finse schrijver Veijo Meri dat een diepgaand beeld geeft van Mannerheim's karakter? Wanneer zijn carrière in historisch perspectief wordt gezien, waarbij zijn complexe karakter in overweging wordt genomen en zijn invloed op de latere tijd wordt uitgemeten, zijn er grote verschillen tussen de eerdere biografen en mijzelf met betrekking tot interpretatie en aangeven van hoofdzaken. Mannerheim's anti-Bolsjewisme is van het grootste belang bij het nagaan van zijn rol in Finland, en ook in Europa in 1918-19, en daar heb ik de nadruk op gelegd. Ik probeer aan te tonen dat Mannerheim's afkeer van het socialisme, langer dan gewoonlijk wordt aangenomen, zijn bereidheid voor een verzoening met zijn verslagen vijanden uit 1918 heeft vertraagd. Ik leg er de nadruk op dat Mannerheim een rol heeft gespeeld in het deelnemen aan de agressieve oorlog van Duitsland tegen de Sovjet Unie in 1941. Zijn eigenaardigheden als opperbevelhebber hebben veel problemen veroorzaakt maar werden in de schaduw gesteld door zijn begrip van de ingewikkelde politieke situatie. Mannerheim's fouten kunnen aan de orde worden gesteld zonder af te doen aan zijn ontegenzeggelijke grootheid.

Mannerheim's nalatenschap aan Finland is duidelijk verbonden met de Finse onafhankelijkheid. In de eerste plaats bewerkstelligde hij de Finse onafhankelijkheid door middel van de oorlog van 1918. Zijn overwinning voorkwam een mogelijk opslokken van een socialistisch Finland in de Sovjet Unie. In de tweede plaats herstelde hij Finland's betrekkingen met de zegevierende Westerse grootmachten in 1919, waarbij hij een erkenning van de Finse onafhankelijkheid veilig stelde. In de derde plaats hielp hij Finland zijn onafhankelijkheid te behouden tijdens de Winteroorlog in 1939-40. Hij gokte niet op Geallieerde beloftes voor hulp en beval vredesbesprekingen aan voordat het verzwakte Finse leger in elkaar stortte. In de vierde plaats zorgde hij er voor dat Finland zich kon onttrekken aan de "Vervolg oorlog" in 1944, waarbij de onafhankelijkheid in stand kon worden gehouden. Hij had natuurlijk ook een sleutelrol gespeeld in het betrekken van Finland in de oorlog maar hij had omzichtig een oorlog gevoerd die apart stond van de Duitse opmars, zoals duidelijk was door zijn weigering Leningrad aan te vallen of de spoorlijn naar Murmansk. Het werd algemeen geaccepteerd dat hij alleen het land en het leger leidde zodat een wrange vrede met de Sovjet Unie werd aanvaard, een vredesovereenkomst die zelfs een oorlog inhield tegen de Duitsers, de vroegere strijdmakker. De wapenstilstand van 1944 vormde een basis voor een toekomstig bestaan van Finland naast de Sovjet Unie als een zelfstandige staat.

Waren Mannerheim's prestaties op het gebied van de buitenlandse politiek al opmerkelijk, dit gold ook voor zijn rol in het voorkomen of vermijden van een revolutionaire sociale en politieke verandering in 1918-19 en 1944-46. Desondanks, hoewel door velen als een idool gezien, was hij voor anderen een controversiële figuur, die door sommigen werd gehaat.

Zijn plaats in de Finse geschiedenis is zeker gesteld maar hij is tegelijkertijd zo significant dat zijn precieze betekenis wel nooit precies kan worden vastgesteld. Hij kan nooit over het hoofd worden gezien. De grotere openheid met betrekking tot het verleden, die volgde op de lange regeringsperiode van president Kekkonen, en het uiteenvallen van de Sovjet Unie, heeft zijn reputatie goed gedaan.

Mannerheim's kwaliteiten passen bij deze tijd. In de tegenwoordige periode van internationalisatie kan worden geconstateerd dat hij de Finse vaderlandsliefde heeft gecombineerd met een Europees wereldburgerschap. Hij torende niet allen hoog boven zijn eigen generatie uit, maar de levens van zijn landgenoten in een onafhankelijk en vrij Finland zijn blijvend beïnvloed door zijn acties als militair bevelhebber en conservatief, vaderlandslievend staatsman.

J.E.O. Screen

(Uit het Engels vertaald door Arnold Pieterse)

Mannerheim: the Finnish Years, door J.E.O. Screen, wordt in september 2000 gepubliceerd door Hurst & Co., 38 King Street, London WC2E8JZ, England (www.hurstpub.co.uk). Zijn vorige boek Mannerheim: the Years of Preparation is in 1993 uitgegeven door de zelfde uitgever.

Mannerheim: vuodet Suomessa

Paroni, Suomen marsalkka Gustaf Mannerheimin (1867-1951) elämä jakautuu kahteen selvästi erilaiseen jaksoon. Ensimmäinen käsittää sen ajan jolloin hän palveli upseerina keisarikunnassa Venäjän armeijassa; tämä jakso päättyi v. 1917 Venäjän vallankumoukseen. Tästä kertoo kirjani Mannerheimin muukalaisvuodet. Toinen jakso käsittää hänen toimintansa Suomessa, Valkoisen armeijan ylipäällikkyydestä v. 1918 presidenttiyteen 1944-46.

Toisen osan kirjoittamista haittasi arkistomateriaalin huono saatavuus ja sen seurauksena myös vuoden 1918 ja Mannerheimin kuoleman välistä aikaa käsittelevien tutkimusten puuttuminen. Nämä esteet ovat poistuneet vuosien myötä. Ei ainoastaan Mannerheimin oma arkisto vaan myös arkistot yleensä ovat avautuneet tutkijoille, jopa Neuvostoliitossakin. Suomalaiset historioitsijat ovatkin käsitelleet laajasti maansa historiaa mainitulta ajalta; näistä mainittakoon tutkimukset Mannerheimista ylipäällikkönä, valtionhoitajana 1919, puolustusneuvoston puheenjohtajana vuodesta 1931, edelleen hänen roolistaan sisäpoliittisissa kriiseissä 1931-32 tai hänen ulkopoliittisista näkemyksistään 30-luvulla. Sodanaikaisten avainhenkilöiden (presidentti Risto Ryti, kenraalit Airo ja Heinrichs) elämäkerrat ovat selkeyttäneet kuvaa Mannerheimista ylipäällikkönä, ja silloisen pääministerin Paasikiven päiväkirjat luovat uutta valoa Mannerheimin presidenttivuosiin. Neuvostoliiton arkistoista on saatu tietoa valvontakomission toiminnasta Suomessa sodan päätyttyä. Kirjani toinen osa pyrkiiikin hyödyntämään näitä tutkimuksia selvittäessään Mannerheimin toimia ja niiden merkitystä.

Mutta Mannerheimia on jo kuvattu sadoissa kirjoissa ja artikkeleissa; sopii siksi kysyä miksi pitäisi olla vielä yksi kirja lisää. Mitä se voisi lisätä esimerkiksi kenraali Erik Heinrichsin, Marskin lähimmän työtoverin kaksiosaiseen elämäkertaan, professori Stig Jägerskiöldin kahdeksanosaiseen runsaasti dokumentoituun teokseen tai kirjailija Veijo Meren Mannerheimin luonnetta syväluotaavaan kirjaan?

Aikaisempien elämäkertojen kirjoittajien ja minun välillä on väistämättä eroja tulkinnaissa ja painotuksissa, kun Mannerheimin ura asetetaan historialliseen yhteyteen, tarkastellaan hänen monitahoista luonnettaan ja arvioidaan hänen merkitystään. Olen painottanut Mannerheimin bolševismin vastaisuutta arvioidessani hänen rooliaan Suomessa ja myös Euroopassa vuosina 1918-19. Pyrin osoittamaan, että Mannerheimin antisosialismi viivytti pitempäänkin kuin on yleisesti arveltu hänen valmiuttaan sovintoon vuoden 1918 häviäjien kanssa. Korostan Mannerheimin aktiivista osuutta Suomen mukaantuloon Saksan hyökätessä Neuvostoliittoon v. 1941. Ylipäällikön päähänpintymät aiheuttivat monia ongelmia, mutta sen kompensoi hänen kykynsä nähdä suuret poliittiset linjat; Mannerheimin virheet voidaan myöntää kyseenalaistamatta hänen kieltämätöntä suuruuttaan.

Mannerheimin merkitys Suomelle keskittyy itsenäisyyteen. Hän antoi sille perustan vuoden 1918 kansalaissodassa estäessään sosialistisen Suomen syntymisen, jota olisi seurannut maan liittäminen Neuvostoliittoon. Toiseksi hän normalisoi v. 1919 Suomen suhteet voittoisiin länsivaltoihin ja hankki niiden tunnustuksen Suomen itsenäisyydelle. Kolmanneksi hän auttoi Suomen itsenäisyyden säilymään talvisodassa 1939-40. Hän ei pelannut uhkapeliä luottaen liittoutuneiden avunlupauksiin vaan suositti rauhanneuvotteluja ennenkuin heikentynyt armeija luhistui. Neljänneksi hän irroitti Suomen jatkosodasta v. 1944 säilyttäen itsenäisyyden. Hän oli tietysti ollut avainasemassa Suomen liittyessä tähän sotaan, mutta hän oli viisaasti pysytellyt erossa Saksan sodankäynnistä kuten kieltäytyessään hyökkäämästä Leningradiin tai Muurmanskin radalle. Yleisesti oltiin sitä mieltä, että ainoastaan hänen auktoriteettinsa maassa ja armeijassa mahdollisti Neuvostoliiton saneleman katkeran rauhan hyväksymisen, joka edellytti mm. sotaa entisten aseveljien saksalaisten kanssa. Vuoden 1944 aselepo antoi perustan Suomen tulevalle rauhanomaiselle rinnakkaiselle Neuvostoliiton kanssa itsenäisenä valtiona.

Mannerheim oli monien suomalaisten idoli, hän herätti toisissa ristiriitaisia tunteita, joissakin vihaa. Hänen paikkansa suomalaisena vaikuttajana on selviö, mutta hän oli liian merkittävä, jotta hänen merkityksensä voitaisiin tarkasti ja lopullisesti määritellä. Häntä ei koskaan voi jättää huomiotta. Mannerheimin maine on hyötynyt presidentti Kekkonen valtakauden jälkeisestä avoimemmasta ilmapiiristä vuodesta 1982 ja Neuvostoliiton luhistumisesta v. 1991. Mannerheimin ominaisuuksia voi tulkita ajan hengen mukaan. Nykyään, kansainvälistymisen aikana, voi todeta että hänessä yhtyivät isänmaallisuus ja eurooppalainen kosmopoliittisuus. Hän ei ainoastaan ollut aikalaisiaan päätään pitempi, vaan myös vaikutti itsenäisen ja demokraattisen Suomen asukkaiden elämään toimiessaan ylipäällikkönä ja konservatiivisena, isänmaallisena valtiomiehenä.

J.E.O. Screen

(Englannista kääntänyt Päivi Schot-Saikku)

Elämäkerran ensimmäinen osa Mannerheimin muukalaisvuodet on loppuunmyyty. Valmisteilla on yhteispainos, johon tulee kokonaan uusittu ensimmäinen osa ja käännös syyskuussa ilmestyvästä englantilaisesta alkuteoksesta (ks. hollantilaista tekstiä).

Paradijs op aarde

Naast mijn familie heb ik twee grote liefdes in Finland: Lapland en Åland - twee totaal verschillende werelden. De vaste lezers van Aviisi herinneren zich misschien nog mijn verschillende verhalen over Lapland, dus deze keer wil ik het over de paradijselijke eilanden van Åland hebben.

Toen ik nog in Finland woonde, wilde ik niets over Åland horen, laat staan mijn vakantie daar doorbrengen. Ik kreeg kippenvel van de Zweedse taal (een oud trauma van de middelbare school...) en volgens mij spraken ze in Åland toch alleen maar Zweeds - arrogant volkje... Maar in de loop der jaren hadden we bijna heel Finland al meerdere malen gezien en bleven alleen de westkust en de eilanden onbekend voor ons. Dus een aantal jaren geleden besloten we toch maar naar Åland te gaan.

De Åland-eilanden liggen tussen Zweden en Finland. Åland hoort bij Finland, maar heeft autonomie en zelfs een eigen parlement. Bij het Finse parlement zit ook altijd één lid van Åland. In Åland is Zweeds de voertaal. Scheepvaart en toerisme voorzien in het levensonderhoud van 25 % van de bewoners. De eilanden zijn bekend als een paradijs voor vissers. Men kan er vooral snoek, baars en zeeforel vangen. Het hoogste punt van de eilanden is Orrdalsklint, 128 m

boven de zeespiegel. De belangrijkste bezienswaardigheden zijn: het kasteel Kastelholm, het openluchtmuseum Jan Karlsgården, de vesting Bomarsund, het zeevaartmuseum, het museumschip Pommern, het vissersdorp Käringsund en de vele oude kerken.

Ons eerste bezoek aan Åland was in 1993. Toen hadden we een huisje met eigen sauna dicht bij Mariehamn geboekt. Ik was onderweg ziek geworden en verheugde me op de warme sauna. We kwamen aan, ontmoeten onze gastheer - die natuurlijk alleen Zweeds sprak - en inspecteerden ons huis. Echt gezellig was het niet: alles wat ze thuis over hadden, hadden ze in het huisje gebracht, dus het was een mengelmoes van alles en nog wat. Maar het was ruim, rustig en had een prachtig uitzicht. Er was water (ook warm), de keuken was in orde en de douche zag er schoon uit. "Maar waar is de sauna?" Het bleek dat de brochure van Viking Line zijn tijd vooruit was, omdat de sauna nog gebouwd moest worden. Dat viel echt tegen en mijn argwaan tegen de Zweden en de Ålanders groeide.

We zijn toen een week gebleven. Het was in de week van de Midzomer en het weer was heel slecht. Ik denk dat we bijna elke dag regen hadden. Maar desondanks vonden we het prachtig. Alles bloeide, de herten liepen achter ons huisje en de vogels bleven zingen. Mijn man zei dat als er een paradijs op aarde zou zijn, het hier was. Overdag reden we kriskras over het "hoofdeiland" en zochten mooie plekken om ze bij de zonsondergang te fotograferen. Als het regende, gingen we naar het museum of bezochten we de winkels in Mariehamn.

Op Midzomeravond gingen we kijken hoe men de midzomerstangen versierde. In elk dorp waren mensen, jong en oud, bezig met het versieren van de masten. In het dorp Jomala gingen we foto's maken en werden meteen met open armen ontvangen en uitgenodigd om 's avonds ook te komen kijken en mee te feesten. 's Avonds regende het. Wij vonden het zo jammer. Iedereen was drijfnat, maar het feest ging door. Er werd gezongen, gedanst en de mast werd omhoog gehesen.

Omdat het weer niet echt meezat - en we alleen één eiland hadden gezien - besloten we later nog een keer terug te gaan. Dat gebeurde een paar jaar geleden. Toevallig was het de zomer van de eeuw in Finland! We hadden twee verschillende huisjes geboekt. Ons eerste huis was op het eiland Brändö, waar we vanuit Kustavi (dicht bij Turku) aankwamen. Al een paar kilometer van de haven zagen we de eerste slangen (adders) op de weg. Ik zal Brändö altijd herinneren vanwege de slangen - wegens het warme weer waren ze heel actief en je zag ze overal. Het is niet erg, maar je moet wel altijd opletten waar je je voeten neer zet of wat je uit de grond plukt - naast de wilde aardbeien kan iets anders wilds liggen!

Ons huis in Torsholma lag hoog op mooie, gladde stenen, aan het water. Weer een prachtig uitzicht! De regelmatig voorbij varende veerboten namen al snel het werk van de klok over... We hadden burens, die al vroeg in de ochtend gingen vissen en pas 's avonds laat naar huis kwamen. Onze gastheer wilde weten of wij ook kwamen vissen. Nee, daar hebben we geen verstand van - geef ons maar een camera in plaats van een hengel. Overdag was het te warm om veel te lopen, maar in de ochtend en 's avonds laat lukte het ons een aantal mooie natuurfoto's te maken. Er is niet zo veel te beleven in Brändö, maar de natuur is mooi. Het inspireerde mij zelfs om een schetsboek en potloden te kopen en mijn oude hobby weer te gaan uitoefenen.

Van Brändö gingen we na een week naar het wilde en ongerepte Kökar. We waren er één dag tot ons volgend huis vrij kwam. Kökar is een eiland waar de Franciscanen in de 14de eeuw het enige klooster van de archipel stichtten. Bij het hotel waar we logeerden was het druk. Er waren heel veel mensen met een eigen boot. Wij hadden niet veel tijd, dus konden we niet alles op het eiland bekijken. Een reden om een keer terug te gaan...

Ons tweede huis was op het hoofdeiland, aan de noordkant in Bastö. Daar waren we echt alleen in een bos aan het water - geen burens te zien. Het enige wezen, dat ons regelmatig bezocht, was een jonge, zwarte specht, die wij Tsjiep noemden. Tsjiep vond het makkelijker de mieren van de grond te plukken dan in de bomen te klimmen... De tropische dagen gingen maar door. Als het te warm was om op pad te gaan, zaten we op het strand, waar altijd een koelere bries was. Maar we hebben ook veel rondgereden, heel veel foto's gemaakt en echt genoten van de schoonheid van de natuur. We hebben veel wilde orchideeën gezien en andere, voor ons onbekende, mooie planten. Ik merkte dat men overal ook Fins probeerde te spreken en dat er zelfs Finse kranten te koop waren. Toen het tijd werd om de eilanden achter te laten, hadden we het gevoel: hier komen we zeker weer terug. Al eerder, toen we uit Torsholma vertrokken en "ons" huisje voorbij voeren, voelde ik een soort heimwee. Wie had het ooit kunnen bedenken?

Auli Snickers-Malinen

Robert de Caluwe: een Nederlandse priester die al 60 jaar in Finland woont

Ik word ontvangen in de studeerkamer van het Eucumenisch Centrum in Espoo. Aan zijn bureau zit hij daar, een man van ver in de tachtig, met een witte haardos en baard. In het bijzijn van zijn Nederlandse buurvrouw Karin, die deze ontmoeting arrangeerde, is mijn eerste vraag al voldoende om zijn levensverhaal aan hem te ontlocken.

Robert de Caluwe werd in mei 1914 geboren in Sas van Gent, Zeeuws Vlaanderen, als de oudste zoon in een katholiek onderwijzersgezin. Zijn moeder was Belgische van geboorte. Zijn jeugd bracht hij in Sas van Gent door. Op 14 jarige leeftijd werd hij leerling aan de kweekschool voor onderwijzers in Oudenbosch. Vier jaar later rondde hij zijn studie af en werd onderwijzer op de lagere school in Sas van Gent. Dat duurde maar twee jaar. Getroffen door het lot van honderdduizenden landverhuizers in Rusland, voornamelijk naar Siberië verbannen slachtoffers van het Stalin-regime, die daar met miljoenen tegelijk verhongerden, bewoog hem er toe een manier te vinden om die de nood te kunnen ledigen.

Hem kwam ter ore dat er in Rome een nieuwe priesteropleiding was gestart, speciaal met de bedoeling naar Rusland gezonden te worden. Hij werd daar als leerling aangenomen en kon zich volledig vinden in zijn studie. De eerste drie maanden mocht men zich in zijn eigen taal verstaanbaar maken, daarna moest men zich maar van de studietalen, Latijn, Grieks, Hebreeuws, Russisch, Slavisch en Italiaans bedienen. De leraren waren over het algemeen van Russische afkomst. De hoofdvakken filosofie (2 jaar) en theologie (4 jaar) werden in het Russisch gedoceerd. Ook werd twee jaar Dostojevski door de toenmalig beroemde professor Vjatshesvaf Iwanowitsh Iwanof aan de studie toegevoegd.

Gedurende de studietijd gebeurde er nog iets dat van grote invloed voor zijn leven zou zijn. In Rome had men het plan opgevat om een tentoonstelling van kerkelijke kunst te organiseren om aldus die kunst en het evangelie voor de gewone man wat toegankelijker te maken. Daartoe waren er al kunstenaars aangetrokken. Een van hen was Pimen Sofronov, een leerling van een vermaarde iconenschilder, Pimen Frolov. Vader Robert werd aangewezen als zijn tolk, zodoende maakte hij kennis met de iconenschilderkunst. Dat werd liefde op het eerste gezicht.

Kerstmis 1939 werd hij tot priester gewijd. Kerstmis 1999 vierde hij dus zijn 60 jaar priesterschap!

In 1940 reisde hij naar Finland, de oorspronkelijke bestemming Rusland kon geen doorgang vinden vanwege de heersende erbarmelijke toestanden in dat land, tengevolge van de oorlog. In Leningrad waren er voor de twaalf Katholieke Kerken bijvoorbeeld maar twee priesters. Finland had net vrede gesloten na de winteroorlog. Het vroom 23 graden bij zijn aankomst in Finland en daar was vader Robert niet zo erg op voorbereid, in zijn tamelijk lichte Italiaanse kleding.

De eerste jaren in Finland werden met parochie werk gevuld, hij was o.a. hopman van een katholieke padvindergroep. In 1943 kreeg vader Robert de beschikking over een klein huisje op een terrein van vrienden. Er was een grote kamer die in tweeën werd gedeeld. De ene helft werd een kerkje, de andere helft woon en werkkamer. Het zou zo tot in de vijftiger jaren blijven.

In de vijftiger jaren werd vader Robert gedwongen met zijn kerkje van het terrein te verdwijnen. Op een aangrenzend stuk grond kon hij wel terecht en een opzienbarende verhuizing volgde. Huisje, kerkje en toren werden als zodanig in drie transporten verhuisd naar de nieuwe plek.

In 1963 werd het huidige stuk grond gekocht. Daar werd een soort kampement opgeslagen en met behulp van de bewoners, een aantal Oostenrijkse gezellen en architect Scheid, werd begonnen met de bouw van het huidige onderkomen. Zij waren allemaal vrijwilligers. Ook de architect zou geen kosten berekenen.

Het huis is voorwaar een soort bibliotheek, schappen gevuld met vooral religieuze boeken, boeken over kunst, over iconen, wereldbeschouwingen, enz. Maar ook wanden vol schappen met ontelbare klappers met kranten- en tijdschriftenknipsels, keurig gerangschikt naar onderwerp, een bewijs van zijn niet te verzadigen drang naar kennis en beantwoording van zijn nog openstaande vragen. Waar geen schappen zijn vindt men zijn iconen. Het kerkje hangt ook vol met zijn werken, van allerlei kleur en formaat.

Toch wel een scherp contrast, aan de ene kant een begenadigd kunstenaar, schilder van iconen, die grote bekendheid geniet, iconen die in oude tijden dienden om het bijbels verhaal te openbaren aan de voornamelijk analfabete mensheid, aan de andere kant een priester die met hart en ziel gelooft in de oecumene!

De eerste leerlingen arriveren, op donderdag en vrijdag geeft hij namelijk nog les in het iconen schilderen oude stijl, met behulp van ei-tempera. Het wordt tijd om op te stappen.

Vader Robert heeft in Finland meer dan 25 jaar les gegeven aan universiteiten en de Engelse school, in diverse faculteiten. In 1946 maakte hij kennis de Nederlandse Vereniging in Finland, waarvoor hij vele jaren de rol van Sinterklaas vervulde. Grote Nederlandse bedrijven hadden hier toen een geheel Nederlandse staf en er kon wel wat af voor een gezellig feestje, om Sint en Piet te schminken werd zelfs een echte theatergrimeur geworven.

Harry Maat

(In verkorte vorm overgenomen uit het maart 2000 nummer van "Noorderlicht", het officieel orgaan van de Nederlandse Vereniging in Finland)

Finse evenementen - Suomalaistapahtumat

24.5	Middelburg (Middelburgse Schuttershofcafé en -theater, Schuttershofstraat 1, 0118-631497); Finse avond (concert + een film Drifting Clouds)/suomalainen ilta (konsertti + elokuva)
25.5	Amsterdam (Het Concertgebouw, 020-6718345); Truls Mørk (cello) en Barry Douglas (piano) spelen o.a. Malinconia van Sibelius / Truls Mørk (sello) ja Barry Douglas soittavat mm. Sibeliuksen Malinconian
28.5	Amsterdam (Het Concertgebouw, 020-6718345); Ensemble van Michael Collins (klarinet) speelt o.a. werken van Kaipainen en Lindberg / Michael Collinsin yhtye soittaa mm. Kaipaisen ja Lindbergin musiikkia
2.6	Rotterdam (De Doelen, Schouwburgplein 50, 010-2171717); het Radio Filharmonisch Orkest speelt o.a. de symfonie nr. 2 van Sibelius / het Radio Filharmonisch Orkest soittaa mm. Sibeliuksen 2. Sinfonian
4.6	Amsterdam (Het Concertgebouw, 020-6718345); Het Radio Symfonie Orkest speelt o.a. de tweede symfonie van Sibelius/Het Radio Symfonie Orkest soittaa mm. Sibeliuksen toisen sinfonian
10.6	Antwerpen (Fins Cultureel Centrum); Het Tapiola en het Danel Quartet speelt enkele werken van Einojuhani Rautavaara in het bijzijn van de componist / Tapiola-kwartetti ja Danel-kwartetti soittavat Einojuhani Rautavaaran sävellyksiä (säveltäjä paikalla)
18.6	Den Haag; Parkpop met o.a. Bomfunk MC's / Parkpopissa mukana mm. Bomfunk MC's http://www.parkpop.nl
21 - 30.6	Amsterdam; Internationaal Theaterschool Festival ITs met o.a. studenten van de balletschool van de Finse Nationale Opera / ITs-festivaaleilla mukana myös Suomen Kansallisoopperan Balettioppilaitoksen oppilaita
24.6	Rotterdam (Finse Zeemanskerk/Suomen Merimieskirkko); midzomerviering van de zeemanskerk en de Vereniging Nederland-Finland / merimieskirkon ja Alankomaat-Suomi –yhdistyksen juhannusjuhla)
5.7	Amsterdam (Het Concertgebouw, 0900-8012, 020-6718345); Het Radio Symfonie Orkest o.l.v. Eri Klas speelt o.a. Tapiola van Sibelius / Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri soittaa Eri Klasin johdolla mm. Sibeliuksen Tapiolan
15.8	Amsterdam (Het Concertgebouw, 0900-8012, 020-6718345); het Tampere Filharmonisch Orkest o.l.v. Eri Klas speelt o.a. de tweede symfonie van Sibelius/Tampereen kaupunginorkesteri soittaa Eri Klasin johdolla mm. Sibeliuksen toisen sinfonian

26.9.	Den Haag (Lucent Danstheater, 070-3604930); Introdans met MidsummerNightDreams van Jorma Uotinen, Tero Saarinen en Jens Östberg / Introdans esittää Jorma Uotisen, Tero Saarisen ja Jens Östbergin MidsummerNightDreams http://www.introdans.nl/
27.9	Den Haag (Dr. Anton Philipszaal); Eric Vloeimans & Jarmo Savolainen Trio (jazz)
29.9	Amsterdam (Het Concertgebouw, kleine zaal, 020-6718345); Monica Groop, Marie Devellereau, Christoph Genz en Stephan Genz zingen liederen van o.a. Brahms / Monica Groop, Marie Devellereau, Christoph Genz ja Stephan Genz laulavat mm. Brahmsin lauluja
30.9	Den Oever; Trio Töykeät (jazz)
11.10	Amsterdam (Het Concertgebouw, kleine zaal); Tempera Kwartet uit Finland speelt o.a. het strijkkwartet in d van Sibelius/suomalainen Tempera-kvartetti soittaa mm. Sibeliuksen jousikvartetton
11.10	Amsterdam (Het Concertgebouw); Helsinki Philharmonisch Orkest o.l.v. Leif Segerstam speelt de Kullervo symfonie van Sibelius (het mannenkoor van de Universiteit van Helsinki, mezzosopraan Lilli Paasikivi, bariton Esa Ruuttunen) / Helsingin kaupunginorkesteri ja Helsingin yliopiston mieslaulajat esittävät Leif Segerstamin johdolla Sibeliuksen Kullervo-sinfonian (mezzosopraano Lilli Paasikivi, baritoni Esa Ruuttunen)
12.11 - 17.12	Amsterdam (Galerie Nanky de Vreeze, Lange Leidsedwardsstraat 198-200, 020-6273808); tentoonstelling van Osmo Rauhala /Osmo Rauhalan taidenäyttely (open woe t/m za 12.00-17.30, op 3.12. van 13.00 tot 17.30)
12.12	Amsterdam (Het Concertgebouw, kleine zaal); Anne Sofie von Otter zingt liederen van Sibelius/Anne Sofie von Otter laulaa Sibeliuksen lauluja

Zomerevenementen in Finland / Kesätapahtumia Suomessa

7. -11.6.	Jutajaiset (Rovaniemi)
9. -18.6.	Ilmajoki Music Festival
10. -21.6.	Naantali Music Festival
16. -18.6.	Provinssirock (Seinäjoki)
25.6.-3.7.	Korsholm Music Festival
27.6.-6.7.	Kangasniemi Music Festival
28.6.-4.7.	Kuopio Dance Festival
28.6.-2.7.	Avanti! Summer Sounds (Porvoo)
28.6.-2.7.	Lakeside Blues Festival (Järvenpää)
29.6.-8.7.	Sysmä Summer Sounds
29.6.-2.7.	Kalott Jazz & Blues Festival (Tornio)
30.6.-8.7.	Imatra Big Band Festival
30.6.-2.7.	Ruisrock (Turku)
1.- 30.7.	Savonlinna Opera Festival
5.-9.7.	Kihaus Folk Music Festival (Rääkkylä)
5.-9.7.	Sata-Häme Accordion Festival (Ikaalinen)
6.-12.7.	Time of Music (Viitasaari)
11.-16.7.	Jyväskylä Arts Festival
12.-16.7.	Tango Festival in Seinäjoki
12.-19.7.	Mikkeli Music Festival
14.-23.7.	Bomba Festival (Nurmes)
15.-23.7.	Kaustinen Folk Music Festival
15.-23.7.	Pori Jazz Festival
16.-30.7.	Kuhmo Chamber Music Festival
25.-29.7.	Full Moon Dances Festival (Pyhäjärvi)
26.-30.7.	Festival of Workers' Music (Valkeakoski)
27.-30.7.	Kotka Maritime Festival
28.7.-6.8.	Liekksa Brass Week
29.7.-6.8.	Crusell Week (Uusikaupunki)
30.7.-6.8.	Hamina Tattoo
30.7.-6.8.	Pentinkulma Days (Urjala)
31.7.-5.8.	Chamber Music by Lake Tuusula (Järvenpää)
31.7.-6.8.	Lahti Organ Festival
8.-13.8.	Tampere International Theatre Festival
11.- 20.8.	Turku Music Festival
18.8.-3.9.	Helsinki Festival
30.9.-8.10.	Järvenpää Sibelius Weeks

Info: <http://www.festivals.fi/>

Cultuur op het net / Kulttuurina netissä: <http://www.kulttuuri.net/>

Nieuwe Nederlandse kanselarij en ambtswoning in Helsinki

Hoog boven de Mannerheimintie wappert fier het rood-wit-blauw aan de gevel van de nieuwe Nederlandse ambassade, aan Eteläesplanadi 24. De kanselarij is gelegen in het hart van Helsinki en lopende over de Mannerheimintie van verre duidelijk herkenbaar. Via een handbeschilderd trappenhuis bereikt u makkelijk de derde verdieping, die geheel door de ambassade en het consulaat in beslag wordt genomen.

De oude kanselarij met de daarboven gelegen ambtswoning voldeden niet langer. Het belang van de ambassade was toegenomen met de Finse toetreding tot de EU en met het Finse voorzitterschap vorig jaar. Hierbij speelt ook de uitbreiding van de EU met de Baltische staten, waaronder Estland, een rol, omdat dit ook tot het takenpakket van de ambassade behoort. Met de komst van de huidige ambassadeur, de heer Jacobus van der Velden, nu twee jaar geleden, was een nieuwe behuizing voor de ambassade en de ambtswoning topprioriteit.

De nieuwe ambtswoning is de voormalige villa Kleineh in Kaivopuisto, waar tevens de ambassades van het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, de Verenigde Staten, België en Estland zijn gevestigd.

Het diplomatieke personeel van de ambassade bestaat naast de ambassadeur uit de ambassaderaad, een kanselier en de secretaresse van de ambassadeur. Het niet diplomatieke personeel bestaat voorts uit twee handelsmedewerkers, een consulaire medewerker, een receptioniste en twee chauffeurs, alsmede een locale secretaresse.

Op cultureel gebied heeft de ambassade vorig jaar bijgedragen aan de tournee van het Nederlands Danstheater, en aan de tentoonstelling in Tampere van twee Nederlandse fotografen. De recente vondst en opgraving van het VOC schip Vrouwe Maria worden eveneens door de ambassade begeleid.

Van beperkte omvang maar niet minder belangrijk is de steun aan in Finland gedetineerde Nederlanders. Dit zijn er op dit moment twee. Een verdrag tussen Nederland en Finland maakt het mogelijk dat Nederlanders en Finnen in eigen land de in het andere land opgelegde straf kunnen uitzitten. Dit kan pas nadat de straf onherroepelijk is geworden (geen rechtsmiddel meer open staat), waarbij de gedetineerde zelf een beroep moet doen op de regeling.

In het kader van de EU verleent Nederland, behalve financiële steun, ook personele bijstand aan het bestuursapparaat in Estland. Zo bieden Nederlandse ambtenaren in Tallinn de helpende hand bij het aanpassen van de Estse wetgeving aan de EU regelgeving. De ambassadeur heeft hierbij een coördinerende en controlerende taak. Tot 1 juli van het vorige jaar verstrekte de consulaire afdeling van de ambassade visa aan Esten die naar Nederland wilden reizen. Zij moesten daarvoor naar Helsinki komen. Nu de visumplicht is afgeschaft hoeft dat niet meer.

Een nieuwe ambassade, een geheel vernieuwde diplomatieke staf waarvan niemand langer dan drie jaar in Finland is, een nieuw elan, iedereen is klaar voor het nieuwe millennium.

Rederik de Krijger

(In verkorte vorm overgenomen uit het maart 2000 nummer van "Noorderlicht", het officieel orgaan van de Nederlandse Vereniging in Finland)

De nationale Finse en Nederlandse identiteit in het nieuwe Europa

Wanneer de Europese Unie een democratische politieke gemeenschap wil worden, in plaats van een bureaucratische politieke eenheid, zouden de inwoners zich echte Europese burgers moeten gaan voelen. Als echte Europeanen dienen zij dan geïnteresseerd te zijn in Europese zaken, zullen zij politieke invloed moeten opeisen en actief deelnemen aan de politieke procesvoering en het publieke debat.

Ik ga er nu niet op in hoe precies het “Europa van het hart”, zoals geformuleerd werd door Jacques Delors, vorm moet krijgen. Maar het is duidelijk dat wat er ook gebeurt, de ontwikkeling van de Europese identiteit op veel problemen en barrières zal stuiten. Zeker niet de minst belangrijke van deze problemen is de sterke en emotioneel geladen affiniteit, loyaliteit en trouw met betrekking tot de nationale gemeenschap.

Er zijn echter belangrijke verschillen tussen de nationale tradities. Inwoners van sommige landen hebben er weinig moeite mee de nationale en Europese gevoelens te combineren. Maar voor sommige andere landen zal dit grote problemen opleveren, men zal niet meer dan één God willen dienen.

Waar ik dus de nadruk op zou willen leggen is dat de discussie over nationale identiteit niet alleen het overdenken is van “wie en hoe wij zijn” om duidelijk te maken wat ons van anderen scheidt. Het heeft ook te maken met de praktische consequenties wat dit heeft voor het dagelijkse leven.

Daarom wil ik, in het kader van de Europese eenwording, aandacht besteden aan de verschillen tussen Finland en Nederland met betrekking tot de nationale identiteit en nationale identificatie.

Veel schrijvers voor mij hebben over dit soort zaken uitgeweid. Gewoonlijk worden hierbij culturele factoren als basis genomen, of structurele kenmerken zoals taal, godsdienst en nationale eigenschappen, of de geografische ligging van het land of de economische of politiek historische ontwikkelingen en omstandigheden.

Rekening houdend met deze factoren en redeneringen, wil ik aandacht besteden aan een aspect dat tot nu toe nauwelijks in overweging is genomen: de verschillen in de landen van de Europese Unie met betrekking tot de beleving van het begrip staat. Hierbij baseer ik mij op mijn recente proefschrift waarin ik de Finse en Nederlandse conceptie van de nationale identiteit in literatuur en publiek debat heb geanalyseerd.

Wij kunnen het begrip staat op drie manieren benaderen. In de eerste plaats kunnen wij nagaan of de staat in kwestie kan worden gedefinieerd als een cultureel en etnisch homogeen gemeenschap, als een staat in een staat, of als een cultureel en etnisch heterogeen gemeenschap, een staat die gevormd wordt door verschillende nationale of etnische gemeenschappen en belangrijke subculturen.

In de tweede plaats kunnen wij analyseren of de staat in kwestie duidelijk kan worden onderscheiden van andere staten met betrekking tot taal, godsdienst, waarden, gewoontes, etnische afkomst of een onafscheidbaar deel is van een grotere geografische en culturele eenheid.

In de derde plaats kunnen wij aandacht besteden aan de sociale groepen en klassen die een dominante rol spelen in relatie tot de nationale identiteit. In het algemeen gesproken behoort in sommige landen de symbolisch leidende rol toe aan de elite of de stedelijke middenklasse, terwijl in andere landen dit toekomt aan de plattelandsbevolking, de boeren. Hierbij dient ook de historische rol van de progressieve arbeiders niet te worden vergeten in de socialistisch georiënteerde landen.

Het zal zeker geen verrassing zijn voor diegenen die de geschiedenis, de sociale structuur en de literatuur van Finland en Nederland kennen, dat er duidelijke verschillen bestaan ten opzichte van bovengenoemde vragen.

Bij wijze van generaliseren, Finland wordt gewoonlijk gezien als een homogeen, duidelijke en oude gemeenschap die politieke, territoriale, genealogische en culturele componenten omvat binnen zijn grenzen. Hier tegenover staat dat Nederland gewoonlijk wordt gedefinieerd als een intern gescheiden en multicultureel land dat veel karakteristieken gemeen heeft met zijn buurlanden in noordwest Europa: Groot-Brittannië, Denemarken, België en Duitsland.

Finland kan duidelijk gedefinieerd worden als een homogeen natie. Veel schrijvers hebben Finland omschreven als een land met een van de meest homogene bevolkingen binnen Europa. Dit argument slaat niet alleen op de overheersende positie van de Finse taal en de Evangelisch Lutherse kerk, maar ook op de overerving van gelijke waarden, gewoonten en idealen.

Het beeld van Finland tussen andere landen lijkt op dat van een eiland. Veel verhalen over de geschiedenis van Finland worden verteld uit een verdedigende positie, van de legende van Lalli en bisschop Hendrik (vertaler: een oud Fins volksverhaal) via de jaren van onderdrukking en de Winter Oorlog tot het beschermen van de nationale cultuur tegen de gevaren van de verwereldlijking.

Een van de hoekstenen van de Finse identiteit, de Finse taal, is dikwijls omschreven als duidelijk verschillend van de Europese, lees Indo-Europese taal, zowel de Germaanse als de Slavische. Bovendien, en dat is enigszins paradoxaal, de westerse en moderne levensstijl wordt genoemd als een reden waarom Finland duidelijk is afgescheiden van Rusland en het ontbreken van Europese gewoontes en stedelijke levensstijl onderscheidt Finland van de “echte” Europese beschaving.

Nederland, echter, kan alleen worden gezien als een weinig homogeen staat. Dit betekent niet dat Nederland een kwetsbare staat is, maar de verbinding tussen natie en land is veel minder duidelijk dan in Finland.

Het Nederlands taalgebied reikt over de grenzen van Belgisch Vlaanderen en het Franse Normandië. De Christelijke godsdienst is verdeeld in Katholicisme en Protestantisme (Calvinisme). De calvinisten (vertaler: naar Nederlandse begrippen slaat dit op de Gereformeerden) zijn weer verdeeld in een groot aantal verschillende geloofsgemeenschappen.

Tijdens de periode van de verzuiling, van het eind van de 19e eeuw tot de zestiger jaren van de twintigste eeuw, was de Nederlandse maatschappij min of meer officieel verdeeld in groepen met een verschillende “Weltanschauung”. Een katholiek, orthodoxe (vertaler: gereformeerde) en meer vrijzinnige protestant (vertaler: hervormde) konden van de wieg tot aan het graf leven zonder contact met elkaar te hebben. Wat speciaal moeilijk te begrijpen is voor Finnen is dat in katholieke en protestante schoolboeken de interpretatie van belangrijke historische gebeurtenissen en personen dramatisch kunnen verschillen. De zelfde persoon kan een held en een schurk zijn.

Wat ook typerend is voor Nederland, het is een kruispunt van het internationale verkeer met betrekking tot mensen, goederen en ideeën. Waar Finland kan worden gedefinieerd als een grensland, of zelfs een grensbewaker tegen de buitenwereld in het algemeen of tegen de kwaden uit Azië in het bijzonder, neemt Nederland een middenpositie in tussen de buitenlandse invloeden.

Geen van deze algemene opvattingen, de isolatie en homogeniteit van Finland, noch de openheid en tolerantie van Nederland, zijn absoluut waar. Zij geven de geschiedenis en de realiteit slechts weer op een bevooroordeelde en selectieve manier. Maar daar gaat het niet om. Als gezamenlijk gedeelde ideeën en opinies vormen zij de realiteit: zij ordenen de sociale opvattingen, zij helpen uit te leggen en de waarde te bepalen van de sociale ervaringen en geven een betekenis aan onze eigen emoties.

Wat betreft de sociale dimensie in Nederland, de stedelijke middenklasse in de westelijke Hollandse provincies en Utrecht spelen een dominante rol voor wat betreft het beeld en het eigen beeld van de Nederlandse staat en het nationale karakter. Het concept "burgerlijkheid" is hiervan een perfecte illustratie. De vertaling van dit woord in het Fins leidt makkelijk tot onbegrip: het Finse woord "porvarillisuus" is traditioneel verbonden met sterke politieke en ideologische, niet-socialistische opvattingen. Zowel mensen van het platteland als van de stad kunnen het op zichzelf toepassen.

In Finland zijn de Fins sprekende eigenaars van boerderijen gedefinieerd als de "echte" vertegenwoordigers van de Finse staat. Dit beeld was gevormd door de Finse nationalistes in het laatste deel van de 19^e eeuw, en alleen sinds zeer recent is dit aan verandering onderhevig. De Finse term "Talonpoikaisuus" (boerencultuur) is min of meer een synoniem geweest voor de Finse nationale cultuur en volkskarakter. Het woord boer in het Nederlands werpt een geheel ander, kleinerend beeld op.

Samenvattend kan worden geconcludeerd dat de relatie tussen de intellectuelen en de staat verschillend is in Finland en Nederland. Op basis van interviews die ik heb uitgevoerd en teksten die ik heb geanalyseerd, beschouwen de Nederlandse intellectuelen zich primair Nederlander, terwijl veel Finse intellectuelen, merkwaardigerwijze, Finland schijnen te bekijken vanaf een culturele afstand.

Wat betekent dit voor de Europese integratie? De Europese identiteit binnen de EU is gewoonlijk gedefinieerd in het kader van de publieke discussie en in officiële documenten als een vorm van eenheid in verscheidenheid. Heterogeniteit, indien geen tweeslachtigheid, wordt beschouwd als een fundamentele eigenschap van de Europese cultuur.

De basiscomponenten van deze Europese "dissonance or a tema con variazioni", zoals een Finse wetenschapper het heeft uitgedrukt, zijn in de eerste plaats de nationale lidstaten, levensgemeenschappen, cultuur en tradities. Een aantal gebieden en minderheden zoals Schotland, Catalonië en de Joodse gemeenschap worden ook beschouwd als puur Europees.

Vanuit dit gezichtspunt bezien zal de Europese integratie waarschijnlijk nooit een echte bedreiging vormen voor de nationale identiteiten. Het is moeilijk voor te stellen dat een Europese Commissie het gehele supernationale proces in gevaar zou brengen door de fundamentele culturele rechten van de lidstaten en het identificatiepatroon van de inwoners aan te tasten.

Toch is er een opvallend verschil tussen Finland en Nederland. Voor wat Nederland betreft, de "eenheid in verscheidenheid" van de nationale identiteit, vertoont grote overeenkomst met de voorgestelde Europese identiteit binnen de EU. Hier staat tegenover dat de Finse identiteit, dat de nadruk legt op homogeniteit en het unieke volkskarakter, duidelijk verschilt van wat is standaard voor de EU.

In de praktijk kan dit voor de Nederlanders betekenen dat de Europese identiteit en de eigen persoonlijke identiteit als Europeaan als vrij normaal overkomt. Vanuit het Finse perspectief kan men meer argwaan verwachten met betrekking tot het functioneren van de Europese Unie als een gemeenschap en meer aarzeling om zich met een organisatie te identificeren waar duidelijke, kenmerkende richtlijnen, een goed georganiseerde interne eenheid en buitengrenzen ontbreken.

Een ander aspect is dat Nederland veilig ligt middenin de Europese Unie, met een sterk gevoelspatroon te behoren bij West en Noord Europa. Vergroting van de Unie zal de positie van Nederland, en het beeld dat Nederlanders van hun land hebben, nauwelijks beïnvloeden.

In tegenstelling hiermee veroorzaakt de ligging van Finland in een grensgebied in het noorden van Europa, en het idee dat Finland ligt tussen de oostelijke en westerse beschavingen, nog steeds een instabiele situatie. Iedere nieuw lidstaat en ieder nieuw initiatief in de Russische politiek dwingt de Finnen het Europese karakter van hun land, alsmede hun eigen Europese gezindheid, opnieuw te definiëren.

Men kan ook verschillen waarnemen tussen Finse en Nederlandse intellectuelen met betrekking tot de algemene oriëntatie en houding, dit geldt speciaal voor jongeren. Op mij komt het over dat de meerderheid van de jonge academici, journalisten, schrijvers en artiesten in Finland met blijdschap het Finse lidmaatschap van de EU hebben verwelkomd en dat zij een Europese carrière zien als een lucratief toekomstig alternatief.

Hun beeld van Europa is dikwijls echter nogal idealistisch. Het steekt schril af tegen de kritiek die zij hebben op eigen land en cultuur. De spanning tussen de Finse intellectuelen en de "gewone" Finnen, dat bijna verdwenen was na de tweede Wereldoorlog, is dus weer geactiveerd.

In Nederland zijn de discussies over de nationale identiteit en Europa veel minder emotioneel en omvatten minder stereotypen en generalisaties. Bovendien, ideeën over en de houding tegenover Europa veroorzaken geen sociale tegenstelling binnen Nederland. Daarom kan worden geconcludeerd dat, wanneer een zekere kennis over Europa aanwezig is, er een meer open benadering is en een beter geargumenteerde en constructieve kritiek met betrekking tot zowel het eigen land als de Europese Unie.

Pasi Saukkonen

(Tekst van lezing die werd gehouden op de Nederlandse ambassade in Helsinki op 25 november 1999; uit het Engels vertaald door Arnold Pieterse)

Van de Honorair Consul Generaal

Toen ik in de eind vijftiger jaren secretaris van de Vereniging was, stond ook steeds op de agenda om Vappu op het Kaageiland te vieren, vaak met een grote rondvaartboot, waar wij de heerlijkste Finse hapjes konden eten.

De Vereniging heeft zich sindsdien geweldig goed gehandhaafd, vaak ook wel bedoeld als een soort centrum voor contacten van Finnen die in Nederland wonen en werken. Dat is eigenlijk een belangrijke functie voor de Vereniging en zeker bij de toename van zoveel Finnen die in Nederland zijn komen wonen. Men spreekt al gauw van over de 2000 en dan is het aantal die lid zijn van de Vereniging, namelijk 809, misschien nog aan de lage kant.

Ik heb veel bewondering voor het werk van de bestuursleden. Mensen zoals Terttu Jansen en Auli Snickers, als vroeger de heer Key, Westerman en zeker ook de heer Schut en nog vele anderen hebben echt heel goed werk verricht.

Het idee van het nieuwe bestuur om de tweede generatie Finnen in de Vereniging te interesseren en dat te doen door een Pesäpallo toernooi te organiseren vind ik grandioos en allen maar jammer dat mijn leeftijd voor zo iets nu parten speelt.

Ik sta nu aan het eind van mijn Finse periode als honorair Consul Generaal, wat in maart 2001 zal zijn. Het is mede daarom dat ik hierbij naar de pen grijp, omdat zoveel goede en warme momenten door mijn gedachten gingen, waar ook de Vereniging een rol in speelde. Per slot van rekening richtte mijn vader de Vereniging op.

Kun je nagaan hoe leuk het is dat er zo een band bestaat tussen Nederland en Finland en hoe positief het is dat er op de dag als vandaag zo een sterke Vereniging is met zo een geweldig leesbaar blad Aviisi. Hulde aan al die mensen die zo een traditie tussen beide landen voortzetten.

**Willem van der Vlugt
Honorair Consul Generaal van Finland**

Kunniapääkonsulin tervehdys

Myös silloin kun minä viisikymmentäluvun lopussa toimin yhdistyksen sihteerinä, meillä oli tapana viettää vappua Kaag-saarella. Usein juhlimme risteilyaluksella, missä saimme maistella mitä ihanimpia suomalaisia herkuja.

Kaikkien näiden vuosien ajan yhdistyksen toiminta on pysynyt erinomaisena, ja usein yhdistys on toiminut myös jonkinlaisena yhteyselimenä Alankomaissa asuvien ja työskentelevien suomalaisten välillä. Se on yhdistykselle oikeastaan tärkeä tehtävä, etenkin kun Alankomaihin on vuosien varrella muuttanut yhä enemmän suomalaisia. Heitä on täällä tällä hetkellä jo hyvinkin yli 2000 ja siihen verrattuna yhdistyksen jäsenmäärää, joka on 809, voi pitää melko pienenä.

Ihailen suuresti hallituksen jäseniä, jotka ovat tehneet valtavasti yhdistyksen eteen. Ihmiset, kuten Terttu Jansen ja Auli Snickers, taikka aiemmin herrat Key, Westerman ja tietysti myös herra Schut sekä monet muut, ovat tehneet todella hyvää työtä.

Uusi hallitus on päättänyt yrittää herättää toisen sukupolven suomalaisten kiinnostusta yhdistyksen toimintaan järjestämällä pesäpallo-ottelun. Tämä on mielestäni suurenmoinen ajatus ja olen pahoillani vain siitä, että ikäni estää minua itse osallistumasta peliin.

Ajanjakso Suomen kunniapääkonsulina päättyy minun kohdaltani maaliskuussa 2001. Halusin kirjoittaa tämän tervehdyksen, koska tämän ajanjakson lähestyessä loppuaan mieleeni on tullut niin monia hyviä ja lämpimiä muistoja, joihin yhdistyksen liittyy kiinteästi. Isänihän perusti yhdistyksen.

Kuinka hienoa onkaan, että Alankomaiden ja Suomen välille on syntynyt tällainen yhteys ja kuinka ilahduttavaa on se, että meillä on tänä päivänä näin hyvin voimissaan oleva yhdistys sekä näin mielenkiintoinen ja laadukas lehti, Aviisi. Kiitos kaikille niille, jotka työllään auttavat jatkamaan näiden kahden maan välisiä perinteitä.

**Willem van der Vlugt
Suomen kunniapääkonsuli
(Käännös: Riina Leppänen)**

Als houthakker in Finland (I)

De redactie van Aviisi heeft een tekst ontvangen van de heer R.K. de Jong over zijn verblijf in de zomer van 1949 in Finland, waar hij van half juni tot half september deelnam aan twee werkkampen voor studenten. De heer De Jong werd in 1924 geboren, studeerde theologie in Leiden, en was van 1967 tot 1986 Hervormd predikant in Leeuwarden. De redactie heeft besloten het verhaal van de heer De Jong in twee afleveringen van Aviisi te publiceren. Hier volgt het eerste deel over het werkkamp bij Nurmijärvi.

Het zuidelijk deel van Fins Karelië verviel na de tweede wereldoorlog aan Rusland en de inwoners daarvan kregen land toegewezen in Noord-Karelië. Ten dien einde moesten er stukken bos gerooid worden en dat geschiedde gedeeltelijk door de organisatie van internationale studentenwerkkampen. Zodoende trokken begin juni 1949 een twintigtal Nederlandse studenten (waaronder ik) per trein van Amsterdam naar Helsinki voor de speciale prijs van elk f 200 retour.

De reis van Amsterdam naar Kopenhagen duurde toen nog 24 uur. Wij reden door de verwoeste steden Bremen en Hamburg, waar alle treinen stipt op tijd aankwamen en vertrokken. Spectaculair was de zeer hoge spoorbrug bij Flensburg over het Kieler kanaal.

Toen kwamen wij in Zweden, het land, dat niet in oorlog was geweest: wat een rijkdom, met goed onderhouden straten en huizen, zonder de grauwsliuier van armoede en verwaarlozing, luxe treinen met aparte afdelingen voor moeders met baby's en speelruimtes voor kinderen.

In Stockholm was het oppassen geblazen: links verkeer; levensgevaarlijk voor wie dat niet gewend is, kinderen met vlaggetjes aan hun fietsen, zodat zij goed zichtbaar waren en, o wonder: auto's, die stopten voor voetgangers bij oversteekpaden - voorrechten, die pas dertig jaar later ook in ons land werden ingevoerd.

De overtocht van Stockholm naar Helsinki verliep heel rustig en zo kwamen wij in de hoofdstad van ons gastland. Het eerste dat ons opviel was de prachtige architectuur aldaar van huizen en gebouwen. Daar kan Nederland nog altijd een puntje aan zuigen.

Vanuit Helsinki vertrokken wij per trein naar Lieksa, waar we 24 uur later aankwamen. De wagens werden getrokken door stoomlocomotieven, die niet met kolen, maar met hout gestookt werden. Omdat hout sneller verbrandt dan kolen, moesten wij onderweg verscheidene malen stoppen om bij een houtopslagplaats nieuw hout in te laden. Meestal hielpen de jongere passagiers hierbij.

Van Lieksa werden wij in een open laadbak van een vrachtauto naar Nurmijärvi gebracht en vandaar naar het kamp 5 km verderop, vlak bij de grens met Rusland, de "ikävä naapuri" (het "vervelende buurland"). Het kamp bestond uit een grote boerderij met een tiental houten huisjes voor tien personen, waar we konden slapen. De bedden in die huisjes waren voorzien van dekens en papieren lakens, die nogal wat lawaai maakten, als wij ons omdraiden en die gauw kapot gingen. In alle huisjes, op één na, stond ook een kachel. De studenten kwamen uit Finland, Nederland en Amerika. Er waren geen meisjes bij. Vooraf was ons medegedeeld, dat het werk in de bossen zeer zwaar zou zijn en dat meisjes daarom niet aan dit kamp deel mochten nemen.

Elk huisje herbergde twee Finse en twee Nederlandse of Amerikaanse studenten. De Finnen stookten de kachel echter zo op, dat het voor ons, buitenlanders, niet te harden was. De volgende morgen vluchtten twee Nederlanders (waaronder ik) en twee Amerikanen naar het huisje zonder kachel, dat nog leeg stond en daar zijn wij de rest van de kamptijd gebleven. Wij konden beter slapen zonder een loeiende kachel. De wc bestond uit een grote kuil, waarboven aan beide zijden een kruishout was aangebracht, waartussen een zitplank was bevestigd.

Wij aten in de boerderij, 's morgens en 's middags kregen wij donkerbruine keiharde vierkante platte broden. Deze hadden een gat in het midden. Door dat gat waren zij in lange rijen geregen aan stokken, die horizontaal aan de zoldering hingen. Wij konden die broden besmeren met zoute boter. Als drinken hadden wij een soort licht zelf gebrouwen bier, dat wel lekker smaakte. 's Avonds aten wij warm. Dan kregen wij aardappels en uit een grote kookpot konden wij met behulp van een grote houten vork stukken gekookt vlees halen met bot en al. Als toetje hadden wij altijd heerlijke bosvruchten.

De boerderij bestond uit twee grote tot zeer grote woonvertrekken; in het grootste stond in een hoek een reusachtige met tegels beklede kachel van wel drie bij drie bij drie meter. Lange banken aan even lage tafels boden ons de gelegenheid om daar te zitten en te eten. Verder bevonden zich in die kamer verscheidene tweepersoons ledikanten, waarschijnlijk bedoeld voor de kinderen. De ouders sliepen in de winter boven de grote kachel. Langs de wanden van boomstammen, waar geen ramen in zaten, stonden verscheidene opbergkasten. In het kleinere, maar ook nog grote vertrek stonden een weefgetouw en een spinnewiel.

Toen we na acht weken afscheid namen van ons vriendelijke gastgezin, kregen we elk een stuk zelf geweven linnen van de boerin mee en van de boer een stuk touw, een boodschappentas en een paar kleine schoenen, allemaal gemaakt van berkenbarst, stevig gevlochten en waterdicht.

Ons werkkerrein bevond zich op een afstand van ongeveer 20 minuten lopen van de boerderij. Het was heuvelachtig bebost terrein, waar de koeien, met een bel om hun nek, vrij rondliepen om hun kostje op te scharrelen. Dit gebied werd doorsneden door twee stroken moeras; de eerste strook moesten wij oversteken over boomstammen, die, drie naast elkaar, in elkaars verlengde lagen. Vooral als je vermoeid van het werk terugkeerde, wilde je nog wel eens naast die boomstammen stappen, wat je dan een natte voet of been opleverde. Het tweede moeras bezat een brug met in de breedte gelegde korte stammetjes en dat liep vel gemakkelijker.

Het werk bestond uit het rooien van de boomstronken, die in de grond waren blijven zitten nadat de bomen waren omgezaagd en weggebracht. Driedelig was die arbeid: er waren stukken land met zeer veel stronken, met een normaal aantal wortels en met weinig boomstronken. Het zwaarste terrein leverde per vierkante meter de hoogste verdienste op en de twee andere stukken land gaven minder werkloon.

De eerste twee weken werkten wij, twee Finnen en twee Nederlanders, op licht terrein en kregen derhalve na afloop daarvan niet te veel geld. Voor de volgende twee weken mochten wij kiezen en toen gaven wij, nu twee Amerikanen en twee Nederlanders, de voorkeur aan middelzwaar land. Dan behoefden wij niet zo ver te lopen en verdienden wij wat meer. Die keuze hebben wij, in wisselende samenstelling, tot het einde toe volgehouden en daardoor hebben wij een mooi zakcentje verdiend. Ik heb dat opgemaakt aan een reis door Finland van bijna drie weken lang.

Als gereedschap hadden wij elk een schop ter beschikking en een soort van hak, een scherpe schop, die haaks op de steel was bevestigd. Met die hak kon je de wortels doorhakken. Inderdaad was het zwaar werken in de kleiachtige grond, die ook vaak nattig was. Men heeft ons nadien vaak gevraagd of we ook veel last van muskieten hadden in dat moerasachtige gebied. Dat was echter nooit het geval.

Na afloop van het werk in de namiddag gingen wij naar de sauna, waar wij doodmoe aankwamen en helemaal opgefrist uitgingen. Alleen hadden wij een schier onlesbare dorst opgelopen, die we echter met veel lekker koel bier konden lessen tijdens de avondmaaltijd.

Het lag in de bedoeling, dat wij als groep studenten bij toerbeurt op een of andere avond bij de notabelen in Nurmijärvi uitgenodigd zouden worden. Dat was een aardig gebaar, dat wij met graagte aannamen. Het eerste bezoek vond plaats bij de dominee. De ontvangst had een bijkans ceremonieel karakter. Nadat wij kennisgemaakt hadden en een plaatsje gevonden hadden in de grote kamer, kregen we allen een heel klein kopje thee, dat uit een grote samowar op tafel werd geschonken. Daarbij werd ons een koekje aangeboden. Telkens weer kregen wij zo een klein kopje thee en steeds werd er dan een ander koekje gepresenteerd. De Amerikaanse studenten hebben zich daar nogal misdragen door koekjes in de keuken te gaan eten (waar zij in grote hoeveelheden lagen) en wij zijn hierna nooit meer gevraagd.

Ons kamp lag erg dicht bij de Russische grens en de Finnen waarschuwden ons met klem niet te dicht bij de grens te komen omdat je door Russische grenspolitie kon worden gearresteerd. Dit overkwam twee Amerikaanse studenten uit ons kamp en wij hebben hen nooit meer gezien. Veel later hoorden wij dat zij, op beschuldiging van spionage, ruim drie maanden gevangen hebben gezeten in Leningrad, alvorens zij aan de VS werden uitgeleverd.

Op de zondagen maakten wij vaak grote wandelingen door de omgeving onder leiding van de Finse studenten. We moesten dan altijd een mes bij ons hebben, een "puukko". Er zwierven nogal wat dieren door de bossen, zoals beren, wolven, vossen en lynxen, die over het algemeen banger voor de mensen zijn dan andersom. Er kwam echter nog wel eens hondsdolheid onder de dieren voor. Dan vervielen zij tot razernij en konden zij iedereen aanvallen. Om je tegen hun aanvallen te verdedigen, had je een "puukko" nodig. We hebben dit wapen gelukkig nooit hoeven te gebruiken. Het waren prachtige tochten, door de bossen en de moerassen.

R.K. de Jong

Metsurina Suomessa (I)

Aviisin toimitus sai herra R.K. de Jongilta artikkelin oleskelusta Suomessa kesällä 1949. Herra De Jong osallistui tuolloin kahdelle opiskelijoiden työleirille kesäkuun puolivälistä syyskuun puoliväliin. Herra De Jong on syntynyt v. 1924. Hän opiskeli Leidenissä teologiaa ja toimi vuodesta 1967 vuoteen 1986 pastorina Leeuwardenissa. Aviisin toimitus on päättänyt julkaista herra De Jongin tarinan kahdessa osassa. Tässä ensimmäinen osa, joka kertoo Nurmijärven leiristä.

Etelä-Karjala joutui toisen maailmansodan jälkeen Venäjälle ja sen asukkaat saivat maata Pohjois-Karjalasta. Tähän tarkoitukseen tuli raivata metsää ja se tapahtui kansainvälisten työleirien toimesta. Niinpä kesäkuun alussa 1949 kaksikymmentä alankomaalaisopiskelijaa (ml. minä) lähti junalla Amsterdamista Helsinkiin.

Matka Amsterdamista Kööpenhaminaan kesti tuolloin vielä 24 tuntia. Matkustimme tuhottujen Bremenin ja Hampurin läpi, minne kaikki junat tulivat ajoissa ja mistä ne myös lähtivät ajoissa. Erittäin korkea rautatiesilta Flensburgissa Kielin kanavan yli oli vaikuttava.

Sitten tulimme Ruotsiin, maahan, joka ei ollut ollut sodassa: mikä rikkaus; hyvin hoidettuja katuja ja taloja, ilman köyhyyttä; ylellisiä junia, joissa oli erillinen osasto äideille ja vauvoille ja leikkikilat lapsille.

Tukholmassa piti varoa: vasemmanpuoleinen liikenne - hengenvaarallista siihen tottumattomalle - lapsia, joilla oli viiri polkupyörässään näkyvyyden helpottamiseksi ja voi ihme: autoja, jotka pysähtyivät suojaiteella kulkevia jalankulkijoita varten - etuoikeuksia, jotka vasta kolmekymmentä vuotta myöhemmin saatiin myös meille.

Matka Tukholmasta Helsinkiin meni hyvin rauhallisesti ja niin saavuimme isäntämaan pääkaupunkiin. Ensimmäisenä huomioltamme kiinnitti upea arkkitehtuuri. Siitä Alankomaat voi vieläkin ottaa esimerkkiä.

Helsingistä lähdimme junalla Lieksaan, johon saavuimme 24 tuntia myöhemmin. Vaunuja vetivät höyryveturit, joissa ei poltettu hiiltä vaan puita. Koska puu palaa nopeammin kuin hiili, meidän täytyi matkalla pysähtyä usein lastaamaan mukaan uutta puuta. Yleensä nuoret matkustajat auttoivat tässä.

Lieksasta meidät vietiin kuorma-auton lavalla Nurmijärvelle ja sieltä edelleen 5 km kauempana olevalle leirille, lähelle Venäjän rajaa. Leiri koostui suuresta maalaistalosta, jossa oli kymmenen neljän hengen puumökkiä meitä varten. Mökkien sängyissä oli peitteet ja paperilakanat, jotka olivat yöllä käännättäessä äänekkäitä ja rikkoontuivat helposti. Yhtä vaille kaikissa mökeissä oli lämmityslaitte. Opiskelijat olivat suomalaisia, alankomaalaisia ja amerikkalaisia. Joukossa ei ollut tyttöjä. Meille oli etukäteen ilmoitettu, että työ metsässä oli hyvin raskasta eivätkä tytöt sen takia saaneet osallistua leirille. Jokaiseen mökkiin tuli kaksi suomalaista ja kaksi hollantilaista tai amerikkalaista opiskelijaa. Suomalaiset lämmittivät mökkiä niin, ettemme me ulkomaalaiset kestäneet sitä. Seuraavana aamuna kaksi hollantilaista (joista toinen olin minä) ja kaksi amerikkalaista pakeni kylmään mökkiin, joka oli vielä tyhjillään ja jäi sinne loppuajaksi. Oli parempi nukkua ilman hehkuvaa lämmityslaitetta. Wc:nä oli suuri kuoppa, jonka yläpuolelle oli asennettu istuinlauta.

Söimme maalaistalossa. Aamuisin ja iltapäivisin saimme tummanruskeaa, kivikovaa neliskulmaista, litteää leipää. Leivässä oli reikä keskellä. Leivät oli kiinnitetty reikien läpi pitkiin keppeihin, jotka roikkuivat vaakasuorassa ullaalla. Voitelimme leivät suolaisella voilla. Juomana meillä oli omatekoinen kalja, joka oli hyvää. Iltaisin söimme lämmintä ruokaa. Silloin saimme perunoita ja otimme puuhaarukalla suuresta kattilasta luineen keitettyä lihaa. Jälkiruokana meillä oli aina maittavia metsämarjoja.

Talossa oli kaksi suurta asuinhuonetta; suurimmassa oli nurkassa jättiläismäinen laatoitettu uuni. Pitkät penkit yhtä pitkine pöytineen tarjosivat meille mahdollisuuden istua ja syödä. Lisäksi huoneessa oli useita kahden hengen sänkyjä, jotka ilmeisesti oli tarkoitettu lapsille. Vanhemmat nukkuivat talvella uuninpankolla. Ikkunattomien puisten seinien vierustalla oli useita kaappeja. Pienemmässä huoneessa oli kangaspuut ja rukki.

Kun kahdeksan viikon kuluttua hyvästelimme ystävällisen isäntäperheemme, saimme kaikki emännältä itsekudottua pellavakangasta ja isännältä pätkän narua, kassin ja pienen virsuparin. Ne kaikki oli tehty tuohesta.

Työmaallemme oli talosta noin 20 minuutin kävelymatka. Alue oli mäkiä metsikköä, jossa lehmät kulkivat kello kaulassa vapaana laiduntamassa. Alueen halkaisi kaksi suota; ensimmäisen jouduimme ylittämään pitkospuita pitkin. Varsinkin väsyneenä työstä palatessa astui helposti pitkospuiden viereen, josta seurauksena oli märät jalat. Toisella suolla oli silta, joka oli tehty viereen ladotuista lyhyistä puista ja sitä oli paljon helpompi kävellä.

Työnä oli maahan jääneiden kantojen raivaaminen. Työssä oli kolme mahdollisuutta: oli maata, jossa oli hyvin paljon kantoja; maata, jossa oli keskinkertaisesti kantoja ja maata, jossa oli vähän raivattavaa. Raskain alue tuotti neliöltä eniten ja kahdesta muusta sai vähemmän palkkaa.

Ensimmäiset kaksi viikkoa me, kaksi suomalaista ja kaksi hollantilaista, työskentelimme kevyellä alueella ja emmekä siksi saaneet paljon rahaa. Seuraaviksi kahdeksi viikoksi saimme valita ja valitsimme - nyt kaksi amerikkalaista ja kaksi hollantilaista - keskinkertaisen alueen. Siten meidän ei tarvinnut kävellä niin kauas ja ansaitsimme vähän enemmän. Jatkoimme siten, eri kokoonpanoissa, loppuun asti ja meillä oli siksi mukavasti taskurahaa viikkokausiksi. Minä tuhlasin rahani matkustamalla Suomen läpi lähes kolmen viikon ajan.

Työkaluina meillä oli lapio ja jonkinlainen kuokka, jolla voi hakata juuret poikki. Työ oli todellakin raskasta saviperäisessä maassa, joka oli usein kostea. Jälkeenpäin meiltä on usein kysytty, eivätkö hyttyset kiusanneet meitä suoalueella. Eivät kiusanneet.

Toiden jälkeen iltapäivällä menimme saunaan räätiviäsyneinä, mutta tulimme sieltä täysin virkistyneinä. Saunassa saimme kovan janon, jonka kuitenkin voimme sammuttaa kylmällä kaljalla ruuan aikana.

Tarkoitus oli, että meidät kutsuttaisiin iltaisin vuorotellen vierailulle Nurmijärven arvohenkilöiden luokse. Se oli kohtelias ele, jonka mielihyvin otimme vastaan. Ensimmäinen vierailu tapahtui papin luokse. Vastaanotolla oli melkein seremoniallinen luonne. Kun olimme esittäytyneet ja istuutuneet suureen huoneeseen, saimme kaikki hyvin pienen kupin teetä pöydällä olevasta samovaarista. Teen kera tarjottiin keksi. Saimme aina uudelleen kupin teetä ja toisenlaisen keksin. Amerikkalaisopiskelijat käyttäytyivät pappilassa huonosti syömällä keksit keittiössä (jossa niitä oli paljon) eikä meitä sen jälkeen enää kutsuttu uudelleen vierailulle.

Leirimme oli lähellä Venäjän rajaa ja suomalaiset varoittivat meitä jatkuvasti menemästä liian lähelle rajaa, sillä venäläiset rajavartijat saattaisivat ottaa meidät vangiksi. Näin kävi kahdelle leirimme amerikkalaiselle opiskelijalle, joita emme sen jälkeen enää nähneet. Paljon myöhemmin kuulimme, että he olivat olleet reilut kolme kuukautta Leningradissa vankeina ennen kuin heidät luovutettiin Yhdysvaltoihin. Heitä syytettiin vakoilusta.

Sunnuntaisin kävelimme usein lähitienoilla suomalaisopiskelijoiden johdolla. Meillä piti silloin olla aina puukko mukana. Metsissä oli kaikenlaisia eläimiä, esim. karhuja, susia ja ilveksiä. Yleensä ottaen ne pelkäsivät enemmän ihmisiä kuin ihmiset niitä. Kuitenkin joskus eläimissä tavattiin vesikauhua, jolloin ne voivat hurjastua ja hyökätä kaikkien kimppuun. Puukkoa tarvittiin puolustukseen. Meidän ei onneksi koskaan tarvinnut käyttää tätä teräasetta. Ne olivat upeita retkiä metsien ja soiden halki.

R.K. de Jong
(käännös: Auli Snickers-Malinen)

Mika Siltala uit Australië heeft op 9 februari een e-mail via de redactie van Aviisi aan alle lezers gezonden. In zijn mailtje (hierna de hele tekst in het Fins) vertelt hij dat ze in Australië een middelmatige zomer hebben gehad en dat de herfst langzaam begint te komen. Het is nog steeds warm, overdag meer dan 30 graden en 's-nachts rond 20 graden. Met Pasen worden er in Sydney de Finse Dagen georganiseerd met een cultureel gedeelte en sportevenementen. Er komen vele honderden mensen naar de Finse Dagen vanuit verschillende delen van Australië. Mika vertelt ook dat in Brisbane de eerste Lions Club is opgericht waarvan alle leden (18 in totaal) Finnen zijn. Eén van de grootste evenementen die de Lions organiseren is de jaarlijkse "Akankantokilpailut" (vrouw sjouwen) waar de winnaar zo veel bier krijgt als zijn vrouw weegt. Het is mogelijk om de Finse evenementen en het dagelijkse Australische nieuws op het net te volgen, adres: <http://www.dunder.webcentral.com.au/>. Mika wenst nog alle lezers het best voor 2000.

Samenvatting: Auli Snickers-Malinen

Mika Siltala Australiasta lähetti 9.2. sähköpostia Aviisin toimituksen välityksellä kaikille lukijoille. Tässä hänen terveisensä:

Hyvä Aviisin toimitus ja lehden lukijat,
Iloiset ja varsin lämpimät terveiset teille kaikille ulkosuomalaisille täältä Australian Brisbanesta. Meillä täällä Queenslandin osavaltiossa on ollut ihan keskinkertainen kesä, vaikka alku eli ennen joulua olikin tavanomaista viileämpää. Nyt olemme kohta kaartamassa kesän puolivälin kynnykselle ja aloitamme hiljaisen matkan kohti alkavaa syksyä. Lämmintähän meillä vielä kyllä riittää päivisin hieman yli 30 asteen ja öisin siinä 20 asteen nurkilla.

Suomalaisittain suurin tapahtuma tulee olemaan pääsiäisenä, jolloin Sydneyssä järjestetään tämän vuoden Suomi-Päivät. Suomi-Päiville saapuu yleensä useampi sata osanottajaa ympäri Australiaa. Tapahtumissa on ns. henkiset kilpailut, joissa on näytelmä, laulu sekä kuoroesityksiä ja paljon muuta. Sitten mukaan kuvioihin kuuluu myös urheilukilpailut, joissa otetaan toisistaan osaa lentopallossa, pesäpallossa, kyykässä ja juoksussa ym.

Täällä Brisbanessa toimii myös Australian ensimmäinen täysin suomalaisista koostuva leijonaklubi. Klubissa on tällä hetkellä 18 jäsentä ja toiminta tapahtuu täysin suomen kielellä. Koska leijonat ovat osa maailmanlaajuisia organisaatiota, tulee klubiin ajoittain vieraita muista paikallisista klubeista ja silloin hoidamme puhumisen englanniksi ja suomeksi.

Yksi leijonien huomattavimmista vuotuisista tapahtumista on Akankantokilpailujen järjestäminen. Viime vuonna kilpailuja oli seuraamassa kolmen televisiokanavan kuvaajat ja samana iltana jokainen uutiskanava kertoi tästä erikummallisesta urheilumuodosta, jossa voittaja saa akan painosta olutta.

Nyt teillä Aviisin lukijoilla on myös mahdollista seurata suomalaisten tekemisiä Australiassa ja päivittäisiä Australian uutisia netin kautta osoitteesta <http://www.dunder.webcentral.com.au/>

Oikein hyvää vuoden 2000 jatkoa teille kaikille täältä kesäisestä Brisbanesta.

**Mika Siltala, President Lions Club of Brisbane Finlandia
The Down Under On-Line Perustaja**

Dansen rond een zonne-depressie

Voor Nederlanders is regen een geliefd gespreksonderwerp. In Scandinavische landen praten ze over licht; de zon laat zich daar slechts sporadisch zien. Maandenlang is het hoge Noorden in duisternis gedompeld.

Op 21 juni verandert dat dramatisch. Die nacht gaat de zon niet onder en is er onophoudelijk daglicht. Een gebeurtenis die uitbundig wordt gevierd met het feest van de middernachtzon. Behalve vreugde bezorgt deze verstoring van het bioritme vele mensen ook depressies, angsten en zelfs hallucinaties. Rond dit thema hebben drie Scandinavische choreografen, Jorma Uotinen, Tero Saarinen en Jens Östberg, in opdracht van Introdans, een voorstelling gemaakt: *MidsummerNightDreams*.

Jorma Uotinen, de artistiek directeur van het Finnish National Ballet, maakte zijn choreografie Uni in één week. Hij noemt de rol die de middernachtzon speelt in het leven van de Scandinaviërs een mysterie. "Ik heb geen idee waarom de Middernachtzon zo belangrijk is voor ons mensen uit het Noorden. Misschien omdat het beloftes biedt voor ongekende mogelijkheden."

Yuri Huyg (links) en Danilo Mazzota in *MidsummerNightDreams*

Dromen

Aan de dansers geeft Uotinen spaarzaam aanwijzingen. "Een uiterst prettige werkwijze," aldus de Italiaanse danser Danilo Mazotta. "We kregen de opdracht te denken aan een droom, een soort mediatieve toestand." Yuri Huyg vult aan: "Het enige dat hij meegeeft is het besef dat, zodra het doek opengaat, we een andere wereld instappen. Het is iets verder, het is niet meer aards."

Voormalig dans Tero Saarinen kenschetst de middernachtzon als een "absurde realiteit die slapen of dromen onmogelijk maakt". Zijn abstracte choreografie, *Westward Ho!*, speelt zich af in een volledig witte, haast overbelichte omgeving. Een lastig te omschrijven dans, stelt Yuri Huyg. "Je kan in deze choreografie het gevoel van melancholie herkennen van drie zeemannen die terugkomen van zee of juist weggaan".

Energiek

De derde choreograaf, de Zweed Jens Östberg, vergelijkt de strenge ceremoniële en tegelijk waanzinnige levensstijl in de Renaissance met de gemoedstoestanden die de middernachtzon kan veroorzaken. "Door de plotselinge overgang van duisternis naar helder licht bloeien de mensen enorm op. Ze hebben het gevoel de hele dag energie te kunnen zijn. Van het besef dat dit onmogelijk is, worden sommige mensen depressief, sui cidaal of moorddadig. In *Phyrgische Tänze* visualiseert hij deze tegenstelling door de statige, traditionele passen te combineren met streetdance-achtige bewegingen. *MidsummerNightDreams* is tot en met 29 oktober in heel Nederland te zien.

JUSTUS DOLLEMAN, Metro MAANDAG 3 APRIL 2000

Meer informatie: <http://www.introdans.nl/>

Nuchtere Finnen domineren hitlijst

... Grote internationale pophits uit Finland zijn op één hand te tellen en Finse artiesten hebben, behalve 22-Pistepirkko en Jimi Tenor, nauwelijks bekendheid over de eigen grens. Het is dan ook wonderlijk dat twee nuchtere Finnen, het duo Bomfunk MC's, al wekenlang onze hitlijsten domineren. Het nummer Freestyler, een combinatie van drum'n bassmuziek met rap, is een enorm succes en staat al vier weken op de eerste plaats. ... Bomfunk MC's: In Stereo (Sony 4943096)

(Algemeen Dagblad 14.4.2000)

Vaatimattomat suomalaiset hallitsevat hittilistaa

... Suomesta tulevien suurten kansainvälisten popsuosikkien määrä on laskettavissa yhden käden sormilla ja suomalaisia artisteja - 22-Pistepirkkoa ja Jimi Tenoria lukuunottamatta - tuskin tunnetaan Suomen rajojen ulkopuolella. On siis ihme, että kaksi vaatimatonta suomalaista, duo Bomfunk MC's, on hallinnut hittilistaamme jo viikkokausia. Kappale Freestyler, joka on rumpujen ja bassomusiikin sekä rapin yhdistelmä, on saanut valtavan suosion ja on ollut jo neljä viikkoa ensimmäisellä sijalla. ... Bomfunk MC's: In Stereo (Sony 4943096)

(Algemeen Dagblad 14.4.2000)

Bomfunk MC's haalde zelfs de voorpagina van de Haagsche Courant in een artikel "Finse Bomfunk MC's komt naar Parkpop". In het artikel wordt vermeld dat het Finse duo op zondag 18 juni naar Den Haag komt voor Parkpop 2000, één van de grootste popfestivals van Europa./Bomfunk MC's pääsi jopa Haagsche Courantin etusivulle artikkelissa "Suomalainen Bomfunk MC's tulee Parkoppiin. Artikkelissa kerrotaan, että suomalaisduo osallistuu sunnuntaina 18.6. Haagissa pidettävään Parkoppiin, joka on yksi Euroopan suurimmista popfestivaaleista. (AS-M)

Mededelingen / Tiedotuksia

Pesäpalo-ottelu

Olemme päättäneet olla yhdistämättä pesäpalo-ottelua juhannusjuhlaan (kts. Aviisi 2000-2). Tämä johtuu siitä, että aikaa on ollut liian vähän sopivan urheilupaikan etsimiseen. Meillä on nyt mielessä syys-lokakuu, jolloin ehkä voisimme yhdistää ottelun ja kävelyretken. Vaikka Suomen kunniapäälliköksi, herra Van der Vlugt, pitää ottelua erinomaisena ajatuksena (kts. tämä Aviisi), yksikään vapaaehtoinen ei ole vielä ilmoittautunut auttamaan ottelun järjestämisessä. Emme myöskään ole saaneet minkäänlaista reaktiota toisen polven suomalaisilta ja puolisuomalaisilta, jotka niin mielellämme vetäisimme mukaan yhdistyksen toimintaan.

Johtokunta

Pesäpalo toernooi

Wij hebben besloten, vanwege de korte tijd om een goede locatie te vinden, het pesäpalo toernooi (zie Aviisi 2000-2) niet te combineren met het Midzomerfeest. Wij denken nu aan de periode september/oktober en het zou misschien gecombineerd kunnen worden met de herfstwandeling. Hoewel de Honorair Consul Generaal van Finland, de heer van der Vlugt, het een grandioos plan vindt (zie deze Aviisi), heeft er zich nog geen enkele vrijwilliger aangemeld om mee te helpen aan de organisatie. We hebben ook nog geen reacties gekregen van de tweede generatie Finnen en half Finnen, die wij zo graag bij de activiteiten van de Vereniging zouden willen betrekken.

Het bestuur

Hei, olen pysyvässä työsuhteessa Hollannissa suomalaisyrityksessä ja haluaisin vuokrata asunnon Amsterdamista mahdollisimman pian joko jatkuvalla vuokrasopimuksella tai muutamaksi kuukaudeksi. Asunto voi olla 1h - 3h, kalustettu tai kalustamaton ja mieluiten lähellä keskustaa. Terveisin: Anne Tiainen, 0615-028083, anne@satama.nl.

Van Suomi Seura ontvingen wij 15 boeken voor 1999 en 5 boeken voor 2000 (de overige 10 boeken voor 2000 krijgen wij van de zomer. De boeken zijn toegevoegd aan de andere boeken van de Vereniging (in de Finse Zeemanskerk). Leden van de Vereniging Nederland Finland kunnen deze boeken gratis lenen!

Kirjailija	Kirja	Vuosi	Kustantaja	Laatu
Aino Rätty-Hämäläinen	Ei turhaa tummat päivät	1996	WSOY	Runot
Pentti Kirstilä	Jäähvyäiset menneisyydelle	1997	WSOY	Jännitysromaani
Anni Swan	Sadut	1933 (1999)	WSOY	Lastenkirja
Antti Tuuri	Viisitoista metriä vasempaan	1998	Otava	Romaani
Johannes Salminen	Bagdadin ihme	1997	WSOY	Kokoelma
Maikki Harjanne	Minttu saa koiran	1982 (1998)	WSOY	Lastenkirja
Jukka Parkkinen	Sammaltunturin sopulivuosi	1996	WSOY	Lastenkirja
Eino Leino	Helkavirsiä, Hymyilevä Apollo	1997	Karisto	Runot
Helvi Hämäläinen	Uusi Adam	1997	WSOY	Romaani
Ari Uino	Rakas Häiskä (Urho ja Sylvi Kekkonen kirjeenvaihtoa Vuosilta 1924 - 1945)	1997	Otava	Kirjeitä
Aulikki Oksanen	Sinua, Sinua Rakastan	1998	WSOY	Runot
Kaari Utrio	Kuukiven Kevät	1996	Otava	Runollinen kertomus
Camilla Mickwitz	Emilia ja kaksoset	1996	Tammi	Lastenkirja
Jukka Virtanen	Satuseikkailu Antti Puuhaara	1996	Tammi	Lastenkirja
Hilkka Uusivirta	Suomalaisen Ruokaperinteen keittokirja	1982 (1998)	WSOY	Keittokirja
Lauri Viita	Kootut Runot	1998	WSOY	Runot
Eeva Joenpelto	Jottei varjos haalistu	1997	WSOY	
Harri Tapper	Emuu	1992	Atena kustannus Oy	
	Nyky-suomen- käyttötieto	1999	Otava	Tietokirjallisuus
Minna Canth	Anna-Liisa ja muita teoksia	1997	WSOY	

Tärkeitä osoitteita - Belangrijke adressen

Alankomaissa:

Suomen Suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16,
2517 EG Den Haag
Puh. 070 - 346 97 54

Suomen Merimieskirkko <http://www1.tip.nl/users/t443109/>
's-Gravendijkwal 64,
3014 EG Rotterdam
Puh. 010 - 436 61 64

Matkailun Edistämiskeskus / Fins Verkeersbureau voor de Benelux
<http://www.mek.fi/nl>
Johannes Vermeersplein 5,
1017 DV Amsterdam.
Puh. 020 - 671 98 76.

Suomi-Seura ry <http://www.suomi-seura.fi/>
Secretariaat: Mevrouw M. Muller (speco.muller@wxs.nl)
Noorderdreef 196, 2152 AC Nieuw-Vennep
Puh.: 0252 673444, Fax : 0252 620483

Suomessa:

Alankomaiden suurlähetystö
Eteläesplanadi 24 A, PL 886 – 00101 HKI
00130 Helsinki
Puh.: +358 (0) 9 661737,
Fax.: + 358 (0) 9 654734

Suomalais-hollantilainen yhdistys r.y.
Puheenjohtaja dos. Laura Kolbe,
Meritullinkatu 20 A 6, 00170 Helsinki,
puh. +358-9-1355521
Sihteeri Claire von Frenckel,
puh. +358-9-593336

Nederlandse Vereniging in Finland
<http://www.lingsoft.fi/~oudman/nl/ng.html>
Secretariaat: H. Maat
Naalinkatu 2, 05460 Hyvinkää

Suomalainen Lauantaikoulu

Paikka:
Merimieskirkko,
's-Gravendijksewal 64,
Rotterdam

Tiedustelut: Sinikka Holm - Autere
Oude Rijksweg 54-56
4411 SG Rilland
Tel. 0113 - 556011
e-mail: j.holm@hetnet.nl

Colofon

De Vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. Aviisi is het officiële contactorgaan van de vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de vereniging ontvangen Aviisi gratis. Naast het verenigingsblad beschikt de vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van Aviisi etc.

Ledenadministratie, advertenties & secretariaat M. Leveelahti (vnf@xs4all.nl)
Dirk Gerhardstraat 34
3119 BT Schiedam
Tel.: 010 – 4734408, (ma:09.00-12.00, di-do:19.00-21.00)
Fax: 010 – 4733608

Redactie & opmaak Aviisi: Hugo Benne (h.benne@library.uu.nl)
Tel.: 030 – 6065344

Eindredactie Aviisi: Minna Rätty (s.ruhe@tip.nl)
Mezquitalaan 59, 1068 NS Amsterdam
Tel: 020-6103863
Arnold Pieterse (arnoldp@support.nl)
Wilsonstraat 83, 2131 PM Hoofddorp
Tel.: 023 – 5617483

Homepage VNF: Hugo Benne en Joop Susan
<http://www.xs4all.nl/~vnf/>

Aviisi Online: Joop Susan (jgsusan@xs4all.nl)
<http://www.xs4all.nl/~vnf/aviisi/>

Illustraties: René Souweine

Eindverantwoording: Het bestuur

Drukwerk: Drukkerij CombiWerk, Delft

Oplage: 850

Jaargang: 9 (2000)

Nummer: 3

ISSN: 1566-8452

Het bestuur van de Vereniging Nederland-Finland :

Voorzitter: Irma Schoemakers-Salkinoja (070 – 3467362)
Vice-voorzitter: Yvonne Souweine-Daman (0299 – 432450)
Penningmeester: Harmen Strikwerda (033 – 4321324)
Secretaris: Marja Straver-Nevalainen
Leden: Arnold Pieterse, Minna Rätty

Kopij voor Aviisi 2000/4 dient uiterlijk op 18 augustus 2000 in het bezit van het secretariaat te zijn. Het kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII-tekst, Wordperfect, MS-Word of RTF, op diskette of per e-mail: vnf@xs4all.nl